
Z obecního úřadu

Co nového v obci

Odbornou firmou Okrasné zahrady arboristika s. r. o. bylo v červnu na hřbitově ošetřeno 11 stromů.

V červenci byly vymalovány společné prostory v čp. 164 – zdravotním středisku.

Také byla provedena deratizace kanalizačního řadu.

Ve výjezdovém družstvu hasičů nahradila pana Hrnčíře paní Šritrová.

Ve středu obce, konkrétně pod kostelem a za Národním domem, bylo vyměněno a doplněno dopravní značení.

Zahrádky a pozemky pro uskladnění dřeva u bytovek čp. 58 a 59 byly ošetřeny nájemními smlouvami.

Nájemní smlouva ke školní garsonce byla panu Bittnerovi ml. prodloužena o jeden rok.

Začátkem července proběhlo výběrové řízení na výměnu oken a zateplení fasády v přístavbě ZŠ a MŠ. Zadaným kritériím nejlépe vyhověla firma RGS – stavební společnost Lukavice, která s rekonstrukcí začne koncem srpna.

Na Staré cestě se ukládá vedení nízkého napětí do země.

Zastupitelstvo obce jednalo

Usnesení č. 22

**ze zasedání zastupitelstva obce Deštné v Orlických horách
ze dne 26. června 2008**

Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí:

- zprávu o činnosti rady obce,
- územní studii lokality č. 14, změny č. 4 ÚPSÚ Deštné v O. h.

Zastupitelstvo obce schválilo:

- závěrečný účet obce za rok 2007,
- zprávu o výsledku přezkoumání hospodaření obce za rok 2007, bez výhrad,

- úpravu rozpočtu obce za I. a II. čtvrtletí roku 2008,
- prodej pozemku p. č. 959/4 v k. ú. Deštné v O. h. o výměře 1914 m² za cenu 20,- Kč/m² panu Bc. Václavu Vojtěchovi,
- příspěvek na cyklobusy ve výši 500,- Kč,
- sepsání nájemní smlouvy se SKI SKUHROV na pozemek p. č. 1811/3 v k. ú. Deštné v O. h. za účelem vybudování odstavného parkoviště, nájemné ve výši 100,- Kč/rok,
- názvy jednotlivých místních částí (pro další etapu JPÚ): Na Martě, Studený vrch, U Tulešova, Peklo, U Křížku, U Hrobek, Ovčár, Mnichová, Antoniiino údolí, Tulešov, Šlitrova pila.

Zastupitelstvo zamítlo:

- žádost Musher's Clubu o podání společného projektu na závody psích spřežení r. 2009.

Zastupitelstvo uložilo:

- zástupcům obce ve firmě SPORTprofi s. r. o. (Křížová, Struhař) požádat o svolání mimořádné valné hromady, na které prosadit, aby na každém důležitém jednání o prodeji podílu ve firmě SPORTprofi s. r. o. byl spolu s jednatelem přítomen zástupce obce,
- starostce jednat s firmou RDE ve věci místního rozhlasu,
- starostce zadat projekt na úpravu bufetu u Donátů, do příštího zasedání.

V Deštném v Orl. horách dne 26. 6. 2008

Mobilní svoz nebezpečných odpadů

Na podzim Marius Pedersen a. s. provede mobilní svoz nebezpečného odpadu. Zdarma odebere i staré elektrospotřebiče. Ale to jen v případě, že jim nebude nic chybět. Pokud takový spotřebič kompletní nebude, bude považován za nebezpečný odpad, který je samozřejmě zpoplatněn. Z toho důvodu se doporučuje nenechávat elektrospotřebiče různě bez dozoru, nýbrž vyčkat na pravidelný mobilní svoz, který proběhne v sobotu, kdy bývá většina lidí doma či na chalupách. Přesný datum bude včas zveřejněn na obvyklých místech.

Alena Křížová, LZ

Z historie

Stručná historie hasičů v Plasnicích

- 1910** Založen hasičský sbor, přihlášeno 51 členů, zbrojnice byla postavena na pozemku Seidlových čp. 11, zakoupena dvouproudová stříkačka, pro zimní potřebu pořízeny saně pro převoz stříkačky, první velitel Sebastián Flechtner z čp. 29.
- 1921 a 1928** se v Plasnicích konal Hasičský sjezd za účasti okolních sborů.
- 1937** Zakoupena přenosná motorová stříkačka od firmy Rosenthaler – Reichenberg (Růžodol – Liberec). V silnějším provedení byla i u hasičů v Sedloňově a Deštném. Pro převoz koňským potahem byl použit předek od ruční stříkačky a pro motorovou stříkačku upraven otevřený přívěs na gumových kolech včetně držáku pro navijáky

na hadice. V tomto období byl velitelem Josef Frimel z čp. 14 a strojmistr Josef Flechtner z čp. 29.

- 1945** Činnost hasičů pokračuje. Velitelem je Josef Hejzlar starší z čp. 13, strojmistr Antonín Kuběnka od Špičáku z čp. 73, členů bylo 24. Cvičí se v letním čase, a to v neděli odpoledne. Duší a hlavním organizátorem celé hasičské činnosti je jednatel Jan Kuchař starší z čp. 39.
- 1952** Sloučen sbor i obec se Šedivínami. Nastupuje mladší generace hasičů, velitelem je Josef Tomáš mladší z Plasnic čp. 44. Na krátký čas je stříkačka převezena do zbrojnice v Šedivínách, ale po nátlaku vedení Státního statku v Sedloňově musela být převezena nazpět do Plasnic, jelikož v několika stodolách byla pro statek uskladněna píce, statek hospodařil také na všech plasnických polích.
- 1960** Pro stříkačku přivezen a upraven podvozek od hasičů z Lomů. Byl zdaleka lepší než ten, který sloužil doposud.
- 1961** Převezen pro hasiče malý nákladní automobil od hasičů z Kvasin značky Opel –

Blitz. Pro garážování nebylo místo, tak byl požární inspekcí přidělen jinému sboru. Posledním velitelem byl Josef Krejčí mladší z č. 18.

- 1966** Pro malý zájem o hasičskou činnost byla organizace zrušena. Nenašel se žádný obětavec, který by pokračoval.

Požáry:

- 1921** Velký lesní požár na Špičáku. Po týdenním velkém úsilí okolních sborů a pomoci občanů byl požár zdolán. Za nadlidské úsilí při hašení byl vyznamenán S. Michel z čp. 19.

- 1926** Shořela chalupa na horním konci Plasnic č. 38. Obydlí pověstné „Bitnarky“, která se poté vrátila do domovské obce Polomy.
- 1927** V zimě do základu vyhořela příprava na zpracování lnu za Taucovými č. 47. Provoz nebyl již nikdy obnoven.
- 1956** Požár stodoly u č. 6.
- 1966** Vyhořelo stavení Stenkových č. 22, paní v něm uhořela.
- 1971** Vyhořela chalupa u Hejzlarů č. 13.

Pro případný požár sloužilo na katastru obce celkem osm vodních nádrží s menší i větší zásobou vody.

Požární poplach se vyhlášoval nepravidelným zvoněním na provizorně zavěšeném zvonu a později na kapli. Po založení sboru i trubkou.

V této krátké zprávě o plasnických hasičích jsem čerpal ze svých pamětí a písemností a hlavně z pamětí Jana Kuchaře staršího.

Max. Wich, chalupář z Plasnic

Kříž smíření

Česká kotlina byla po staletí křížovatkou kultur a národů. To sebou přináší ohromný dar v podobě velmi bohaté kultury, neboť každé etnikum zde zanechalo kus sebe. Vzájemné obohacování pak přineslo plody ve všech oblastech. Ovšem přenos kultury není jen záležitostí naší. Ve středověku Češi kolonizovali Hartz a později se usadili v různých částech monarchie.

Pro nás jsou snad nejkomplikovanější vztahy s Němci. Již v kronice řečeného Dalimila se objevují stesky nad poněmčení naší země. Později se národy naučili spolu žít. Po celé trvání monarchie zde národnostní otázka existovala, ale projevovala se spíše v zemském vlastenectví.

Bohužel se vznikem Československé republiky (r. 1918) se německá menšina cítila poškozena a tento pocit přetrvával až do třicátých let, kdy se díky nešťastným změnám v Německu dostali k moci nacisté.

Od té doby se v historickém národním povědomí nalézají jen hořké kapitoly. Národnostní třenice v národnostně smíšených oblastech, útoky na hranicích a vyvolávání napětí, zábor pohraničí a s ním spojený odsun Čechů a pak plamen všeničící války. Ale i v tomto čase se našlo mnoho lidí, kteří zůstali lidmi a včas prohlédli zlo.

Mnoho diskutovaný je pak odsun. Bylo to rozhodnutí naše – naší vlády, a tak za něj neseme morální odpovědnost stejně tak, jako poražené Německo přijalo odpovědnost za miliony mrtvých.

Válka a nešťastné události s ní spojené jsou pryč. Dosud žijí ve vzpomínkách pamětníků a mladší generace na ni hledí jako na historii s minimem emocí. A tak je to správné.

Již desítky let se sem sudetští Němci vracejí se vzpomínkami na dětství, které bylo násilně přetrženo. Navštěvují místa, kde na dřívějších polích rostou stromy a své statky naleznou jen po hromádách sutě.

A právě z iniciativy krajanů byl u kostela sv. Matouše v Jedlové odhalen kříž smíření. Kříž, který by měl všem připomínat, že odpuštění je na obou stranách a že život jde dál.

Bohumír Dragoun

Ze školy

Náš výlet do Častolovic

Protože některé děti ještě nikdy nejlly vlakem, naplánovaly jsme pro ně výlet do Častolovic. V programu byla návštěva tamní obory, ZOO parku a exteriérů zámku.

Děti dorazily k rannímu autobusu včas. S batohy na zádech se nemohly dočkat. Společně s námi jely ještě čtyři maminky. Z autobusu jsme vystoupili u vlakového nádraží. Děti byly jako ve snu. Některé viděly vlak prvně v životě. Čekali jsme jen 10 minut a už jsme zase jeli. Pokaždé, když vlak zastavil, děti se smály a radostně křičely. Vystoupili jsme na zastávce v Častolovicích a „hurá“ do parku. Procházkou okolo bílých daňků a jiné zvěře jsme došli až k ZOO parku. Tam si dětičky sedly ke stolečkům a začaly hodovat, protože hlad už se hlásil.

Poté jsme prošli malou zoologickou zahradou. Uvítal nás kozel, pávi – i bílí, kteří seděli vysoko ve špičce smrku, klece s pestrobarevnými bažanty, perličkami, hrdličkami, korelami, králíčky i jinými zvířátky. V ohradách se pásli lamy, kozy s kozlíky, ovce s berany, párek oslů i malí poníci. Nesmíme zapomenout ani na pštrosa, vietnamská prasátka a morčata. Dětem se vše moc líbilo. Po prohlídce ZOO jsme se odebrali na nádvoří zámku. Tady čekala na výletníky odměna za vzorné chování – zmrzlina. Odtud jsem okolo rybníka s kačenami, labutěmi a „zlattými rybkami“ došli do dětského koutku. Tam si naši svěřenci užívali na houpačce, průlezkách a klouzačkách.

Po celou dobu výletu bylo celkem pěkně. Najednou se ale začala obloha mračit. Zatáhlo se, blýskalo a hřmělo, ale my jsme už byli schovaní na vlakové zastávce. Déšť nás nenamočil. Vlak přijel přesně. Za chvíli jsme už byli v Rychnově nad Kněžnou. Linkový autobus do Deštného nám na požádání zastavil přímo před nádražím. Cestou domů na hory hodně dětí únavou usnulo.

Výlet se nám opravdu vydařil a splnil svůj účel. Děkuje všem maminkám za pomoc a příjemnou spolupráci.

Tak někdy příště.....

Učitelky MŠ

Nemocnost dětí v MŠ

Mezi lidmi koluje názor, že za nemocnost dětí v mateřské škole mohou částečně učitelky a špatná manipulace s nádobím na pití. Dovolte nám, abychom tento názor vyvrátily.

Rodiče při vstupu dítěte do MŠ podepisují, že budou svého potomka vodit do kolektivu zdravého. To znamená, že i s rýmou bude dítě zůstat doma. Není tomu tak! Děti chodí do školky „zarýmované“, ale bez teploty a my nemáme žádnou možnost je nepřijmout. Rodiče tvrdí, že mají tzv. celoroční nebo zadní rýmu. Z toho plyne dohadování mezi učitelkami a rodiči. Ti myslí, že chceme mít v MŠ co nejméně dětí. Co s tím? Poradte!!! Víc hlav, víc rozumu.

K manipulaci s hrnečky a skleničkami – vše je myté v tlakové myčce, takže dezinfikované. Každé dítě má svůj hrneček, do kterého mu v průběhu dne doléváme pití. Některé děti si nosí své lahvičky s pitím. Odtud, myslíme, nebezpečí přenosu nákazy nehrozí.

Problém nemocnosti dětí v kolektivním zařízení bude trvat do té doby, než se rodiče začnou

chovat zodpovědně a ohleduplně, budou své dítě, byť jen s rýmou, léčit doma a neposílat ho do kolektivu zdravých dětí.

S tím ale my, bohužel, nic neuděláme.

Učitelky MŠ

Výlet do Mateřské školy v Bělovsi

V úterý 17. června jsme se vypravili linkovým autobusem Deštné v O. h. – Nové Město n. M. do Náchoda. V Novém Městě jsme přestupovali.

Byli jsme pozváni ředitelkou z Mateřské školy Běloves na návštěvu a prohlídku jejich školky. Dalším naším plánem bylo pozdravit medvědy v zámeckém příkopu. Ještě navíc jsme po točitých schodech kulaté zámecké věže vystoupali na rozhlednu. Viděli jsme daleko do Polska, ale i naše hory.

Pěšky jsme vyrazili ze zámku až do Bělovsi, téměř k hranicím s Polskem. Stálo to za to! Už na nás ve školce čekal oběd – gulášovka a meruňkové knedlíky s grankem. Veliká dobrota! Po obědě si děti společně pohrály v herně a pak jsme šli na školní zahrádku. Děti si nejvíce užívaly na elektromobilech, kolech, na houpačkách a na koníkovi na pružině. Paní ředitelka nám také ukázala mišení zahrady, které v horkých dnech využívají k osvěžení dětí. Čas rychle ubíhal, a tak jsme museli vyrazit směr cukrárna „Korunka“, kam jsme byli pozváni majitelkou paní Matějířů na zmrzlinu. Její dcera Elenka k nám totiž v zimě chodila do školky, když její maminka učila v deštnské lyžařské škole.

Do Náchoda jsme se z Bělovsi přepravili vlakem. Odtud vedla cesta autobusem až domů k rodičům. Cíl a obsah výletu jsme splnili na 110 %. Počasí nám přálo a výlet se všem moc líbil.

Tak další výlet za rok?

Učitelky MŠ

Pasování prvňáčků na čtenáře

Celý školní rok se naši prvňáčci učili nová písmenka, aby na jeho konci co nejlépe zvládali čtení. Teď v závěru školního roku mohli svůj um předvést. Na důkaz toho, že tento těžký úkol zvládají, byli pasováni na čtenáře.

Slavnostní akce začala společnou recitací básničky, kterou se prvňáci pro tuto příležitost naučili zpaměti. Potom každý z nich přečetl nahlas úryvek z pohádky, kterou měl poznat a přiřadit k ní její správný název. Děti si zahrály i několik her na procvičení písmenek a vylustily záhadný rébus.

A protože se jim všechny úkoly podařilo zvládnout na výbornou, odnášely si domů čtenářský diplom a pohádkovou knížku, kterou dostaly od školy pro vzpomínku na tento den.

Každý žáček byl mečem pasován na opravdového čtenáře a nic mu nebrání půjčovat si knížky ze školní knihovny.

Vlasta Pacholíková

Adršpachské skály

Dne 4. 6. 2008 jela naše třída na výlet do Adršpašských skal. Ty největší zlobivce jsme nechali ve škole, takže nás bylo jenom deset. To nám absolutně vyhovovalo. S námi jela naše třídní paní učitelka Kapuciánová a Charlotte - nová lektorka na angličtinu. Je asi pravda, že jsme si na cestování nevybrali zrovna nejlepší den, protože bylo zataženo a místy poprchávalo ale naše obavy se naštěstí nesplnily. Bouřka i liják se nám vyhnuly. Od školy jsme vyjeli brzo ráno. V Náchodě jsme z autobusu přestoupili na vlak, na který jsme čekali půl hodiny. Potom jsme vystoupili v Teplicích nad Metují a čekali další hodinu. To mě moc nepřekvapovalo, protože vlaky mají zkratku ČD, což znamená „čekej dlouho“. Nakonec jsme se ale dočkali a zanedlouho už se před námi tyčily majestátní a dominantní Adršpašské skály. Cesta mezi skalami byla dost náročná. Hned jak jsme se stěží vyškrábali po schodech nahoru, čekali nás další. To mně ale moc nevadilo, aspoň jsem něco udělal pro svoje tělo. Skály, které na nás pyšně shlížely dolů, skoro vždy něco připomínaly. Například slony, želvu, lvici, milence, starostu atd. To, že jsou to opravdu krásné skály, dokazuje i to, že si je vybírá mnoho filmařů. Natáčelo se tu mnoho filmů a pohádek. Například Třetí princ, Z pekla štěstí, Letopisy Narnie atd. Mnoho míst jsem poznal právě z těchto filmů. Ze všeho nejvíce se mi asi líbila plavba loďkou. Před tím jsme ale museli zdolat úzké, šikmé a skoro nekonečné schody. Kdyby někdo spadnul, sesypali by se jako hrušky všichni a nejhorší by to měl Jakub, který byl úplně dole. Já jsem byl nahore, takže by mně to zas tak moc nevadilo, jelikož bych dopadl do měkkého. Nepochybuji ale o tom, že těm pode mnou by to vadilo. Dále byl zajímavý velký vodopád v jeskyni. Muselo se zavolat: „Krakonoši, dej nám vodu!“ a vodopád se několikanásobně zesílil. Nám se to ale zezačátku nepovedlo, protože všichni místo vody chtěli vodku. Té asi Krakonoš neměl tolik a šetřil si ji sám pro sebe. Pokračovali jsme dál a z výšky se nám naskytovaly opravdu pěkné pohledy. Škoda, že takové skály nejsou u nás. Než jsme se dostali zpět k pokladně, následovalo mnoho dalších výstupů a sestupů. Na konci cesty se nacházela úzká proláklina mezi skalami, které se říká Myší díra. Těm, kteří jsou trochu silnější, bych to moc nedoporučoval, protože by se mohly zaseknout a nešlo by to nahoru ani dolů. My všichni jsme ale Myší díru zvládli bez potíží. Ještě před pokladnou na úplném konci se nachází jezero Pískovina. V něm se skály odrážely, takže to vypadalo, jako bych se díval do nekonečné propasti. Uprostřed jezera byl skalní ostrůvek a voda byla plná ryb a kachen. Před jezerem bylo místo zvané Ozvěna, protože když někdo řekl něco nahlas, ve skalách se slova ještě několikrát ozývala. Po prohlídce jsme měli rozchod a mohli si koupit nějaké suvenýry a občerstvení. Všem doporučuji, aby si nekupovali ve stánku laser, protože asi jen čtvrtina z padesáti návštěvců je funkčních. Moc mě to nepřekvapilo, podvodníci jsou zkrátka všude. Po rozchodu jsme absolvovali zpáteční cestu, která už nebyla tak dlouhá. Tu noc jsem hned usnul. Všem, kteří se tam nebyli podívat, doporučuji, aby to zajisté udělali, protože se to opravdu vyplatí vidět. Ve skalách můžete zažít tsunami, plout Titanicem, vidět Havajské ostrovy nebo jezerní mrtvolu. Víc Vám neprozradím, takže se tam určitě podívejte. (Hlavně to tsunami a Titanic neberte příliš vážně, protože by to asi zcela neodpovídalo Vaším představám). V Adršpachu se mi opravdu moc líbilo a věřím, že se tam bude líbit i vám!

Svatoslav Hofman

„Na učení máme celý život, ale mladí jsme jen jednou.“

Napsat slohový útvar na konci školního roku je něco otravného. Každý si myslí, že už má všechno za sebou. A já hlavně. Už odcházím z 9. třídy. Devět let jsem se povinně učila. Čtyři roky jsem chodila na základku v Orlickém Záhoří, ale jen čtyři roky, protože tady se víc učit nemohlo, byla to prostě malá vesnická škola.

To v Deštném to bylo něco jiného. Šla jsem tam do 5. třídy, ale ne sama. Se mnou přišli i další. Musela jsem se seznamovat s novými spolužáky a najít si co nejvíce kamarádů, abych zapadla. Nechtěla jsem být taková utáplá, nikdo nechtěl. Věděla jsem, že tam budu až do 9. třídy. Měla jsem i období, kdy jsem chtěla z té školy odejít. Jenže se to změnilo a já byla se všemi zadobře. To jsem chtěla od začátku. Prostě škola byla taková odbočka, kterou jsme museli vyřešit, pořešit. Někdy mě štvala ta pravidla a řady. Každý to musel dodržovat, když ne, bylo zle.

Zhruba v 8. třídě jsem se dost těšila na svou novou školu, jenže jsem nebyla rozhodnutá. Těšila jsem se na změnu, na nové spolužáky, internát. Ale teď už ne. Bude se mi stýskat po mých kamarádkách, které jsem si našla, které mě v té škole tak nějak zabavovaly, zbavovaly povinností a s nimi to bylo snadnější. Někdy bych se chtěla vrátit do školky, to byly samé hry, nemuseli jsme být „dospělí“, teď musíme být odpovědnější. Už nejsem ta malá holčička s culíky, která si všechno vybrečela. Prostě začínám novou etapu. Nemáme myslet na minulost, nepřemýšlet nad budoucností, ale žít přítomností. Minulost zapomenout nejde. Ve škole jsem toho prožila mnoho a zapomenout nechci. Na budoucnost nejde nemyslet, pořád na ni myslím. Nikdy na základku nezapomenu! Prožila jsem v ní 9 let. Neuvěřitelný čas. Čas s učním, zábavou, kamarády, poučením. Budu vzpomínat i na učitele, kteří byli fajn.

Tak a moje slohová práce je hotová a moje základka ukončená.

Míša Vychytilová (9. třída)

Co dělá škola o prázdninách?

Asi nic. Jsou prázdniny. Tak to není pravda! Bohužel - pro zaměstnance školy, a naštěstí - pro žáky a rodiče. Život ve škole a školce neutichá ani o dnech volna. A jeho tempo se stupňuje tak, jak se blíží 1. září.

Jak už asi všichni víte, hlavní akce jsou stavebního rázu. Nová střecha, nová okna, to jsou investice značného rozsahu. Všichni doufáme, že nejen změní mnohdy havarijní stav, ale zvýší i celkový komfort ve škole. Slibujeme si i značné úspory za vytápění. A v neposlední řadě doufáme, že jsou předzvěstí budoucnosti naší školy. Kdybychom všichni v její budoucnost nevěřili, nemělo by cenu se do toho pouštět. Jisté je, že popisované opravy ovlivní i začátek školního roku. Všechny proto prosíme o shovívavost a ohleduplnost. Bude to stát za to. V době, kdy Vy čtete tyto řádky je snad většina prací hotová a provoz se vrací k normálu.

Další větší změny jsou personálního rázu. Ve sportu by se napsalo: „Odcházejí: V. Vojtěch a E. Bartoníková. Přicházejí: P. Kačírek a S. Hovorková. Snad se tato změna na našem družstvu pozitivně projeví“.

Ještě něco? Ale ano! Možná jste i Vy zaznamenali před školou horečnou aktivitu spojenou s velkým úklidem. Doma se uklízí před Vánoci a příjezdem tchýně, ve škole o prázdninách

a s příchodem nového ředitele. Zase se ve škole lépe dýchá, učitelé a žáci nezakopávají o předměty, které se „budou ještě k něčemu hodit“. Nejvíc se nadřel pan školník. Tímto mu děkujeme. Změn bylo a bude ještě víc, ale o tom zase příště.....

Takže. Ať se školní rok 2008-09 podaří. Ať máme v červnu všichni pocit, že jsme udělali kus dobré práce, která má smysl.

Petr Kačírek

Velká iluze českého školství

Nezpochybňovaný internet plný chyb (část projevu)

Další problém vidím v tom, že se stále honosíme, jak děti učíme myslet, pečujeme o jejich kreativitu a díváme se svrchu na každého, kdo by chtěl nějaké vědomosti. Ty nejsou zapotřebí, protože si je žák dovede najít na internetu. Debaty a úvahy, kolik vědomostí mají žáci mít, probíhají už celá desetiletí, dokonce staletí. V různých vlnách a dobách se na ně klade odlišný důraz.

Dnes se ovšem, díky lenosti a ve snaze vyloučit cokoli pracného a málo příjemného, došlo ad absurdum. Předně si myslím, že bez potřebného množství vědomostí člověk dost dobře nemůže přemýšlet, protože nemá o čem a novou informaci nemá kam zařadit a s čím srovnávat. Představa, že si úplný ignorant sedne v knihovně, tvořivě zapřemýšlí, vyhledá vše potřebné a napíše geniální studii, je lichá. Neví ani, co má dohledat. Když něco najde, neví a nepozná, zda to k jeho tématu patří, a už vůbec nepozná, zda našel cennou informaci, nebo úplnou pitomost. Výsledkem je, že se vychvalované eseje hemží nesmysly a chybami všeho druhu. Učitelé, nadšení, co všechno si žáci dovedou najít, když brouzdají po internetu, by měli dát pozor, aby jim žáci neutonuli v bezbřehém salátu, který na internetu je.

Jistě jde o problém, který se časem vyřeší a určitě se dá vyřešit. Zatím řešení není a v oborech, kterým rozumím, zjišťuji, že na internetu je tolik chyb, že je svým způsobem bezcenný. Je to však božstvo, před kterým musíme mlčet a pokleknout. Argument, že žák má něco z internetu, je vážnější než učitelovo správné tvrzení, že je to špatně. Jako bohemista například zjišťuji, že mladí lidé neumí skloňovat zájmeno já. Opravný program, kterým se zabývají chyb z neznalosti, je totiž zatím udělán jen na jednotlivá slova a nepracuje ani s nejbližším kontextem. Protože tvary mne, mě a mně všechny existují, program nesignalizuje chybu při jejich záměně. Viděl jsem text, internetově opravený, kde byly tvary pannen.

Dalším nebezpečím, které vzniká odstraněním jakéhokoli memorování (násobilka, básničky, vyjmenovaná slova, vzorečky atd.) je atrofie paměti a posléze zánik paměti vůbec. Představa, že naše školy budou opouštět dvacetiletí lidé s viditelnými rysy Alzheimerovy choroby a odkázaní na přístroje, není hezká. Jejich myšlení bude totiž doslova na baterky.

Problém upadající rozumnosti a těžký pokles kvality myšlení je zastírán jednak dostatečným počtem mimořádných výkonů a hlavně triumfálním postupem vědy. V celku však zvláště evropská společnost degeneruje, což je ještě podepřeno nechutí inteligence k potřebné reprodukci. Každý demograf poctivě přizná, že Evropa stárne a blbne.

(pokračování příště)

*článek Prof. PhDr. Petr Piňha, CSc.
vybral Václav Vojtěch*

Pro zamyšlení

Učitelé a žáci /proslov k dětem /

*Nejvýznamnějším uměním učitele
je probouzet v žácích
radost tvořit a poznávat.*

Milé děti,

mám radost, že vás v tento den vidím před sebou, veselou mládež země slunné a požehnané.

Myslete na to, že všechny ty podivuhodné věci, kterým se učíte ve svých školách, jsou dílem mnoha generací, dílem, které vytvořily v mnoha zemích tohoto světa nadšeným úsilím a s velkou námahou.

Všechno to se vám klade do rukou jako dědictví, které máte přijmout, ctít, dále rozvíjet a svědomitě je jednou odevzdat svým dětem. Takto jsme my smrtelníci nesmrtelní v tom, co společně vytváříme jako dílo, které přetrvá.

Když budete mít tohle pořád na paměti, naleznete v životě i ve svém snažení smysl a doberete se správného mínění o jiných národech a dobách.

Výchova k samostatnému myšlení

Nestačí vzdělat člověka v některém speciálním oboru. Tím se z něho sice stane cosi jako použitelný stroj, ale nikoliv plnohodnotná osobnost. Záleží na tom, aby si osvojil smysl pro to, co je hodno toho nebo onoho úsilí. Musí se mu dostat živého citu pro to, co je krásné a co je mravně dobré. Jinak svým specializovaným umem bude připomínat spíš dobře cvičeného psa než harmonicky rozvinutého tvora. Musí se naučit rozumět pohnutkám lidí, jejich iluzím, jejich trápení, aby se dobral správného postoje vůči jednotlivým bližním a vůči pospolitosti. Tyhle cenné dovednosti prostředkuje mladým generacím osobní styk s vyučujícími, ne - alespoň ne v tom hlavním - nějaké texty. Především takovýto kontakt vytváří kulturu a udržuje ji. Toto mám na zřeteli, kdykoliv doporučuji jako důležité humanities, ne prostě jen suché odborné vědomosti z historie a z filosofie.

Přehnané zdůrazňování soutěživosti a předčasná specializace řídící se jen a jen hlediskem bezprostřední užitečnosti usmrcuje ducha, na kterém závisí veškerá kulturnost a tím koneckonců i rozkvět všech speciálních vědních oborů. Podstatou jakékoli výchovy, pokud má mít cenu, je i to, že u mladého člověka rozvíjí samostatné kritické myšlení; a takovýto rozvoj je vždy ohrožován jakýmkoliv přetěžováním vědomostmi (bodovací systém). Přetěžování nutně vede k povrchnosti a nekulturnosti. Učení má být takové, aby to, co se studentům předkládá, chápali jako cenný dar a ne jako cosi povinného, co jim má zkazit dobrou náladu.

Z knihy Alberta Einsteina Jak vidím svět vybrala JP

Z kultury

Setkání seniorů

Jako v posledních několika letech se konalo setkání seniorů v chatě Deštná, kde nacházíme po všech stránkách skvělé zázemí. Možná i proto se naši starší spoluobčané letos sešli v rekordním počtu.

A jak jinak? Hodovalo se, povídalo a vzpomínalo nad kronikou a alby starých fotografií. S přibývajícím časem se začalo zpívat a tančit a najednou nebylo 20., ale 21. června!

LZ, foto Václav Vojtěch

Plavba Kačenky na Titaniku

Letos jsme neměli to štěstí vidět divadelní komedii „TITANIK“ (Pravda o zkáze Titaniku aneb Kdo jinému jámu kopá...) přímo v Deštném, kterou zde sehrál již několikrát divadelní spolek Kačenka. A tak jsme vyrazili do Hradce Králové, kde ve dnech 21. – 30. června 2008 probíhal XVI. ročník mezinárodního festivalu THEATRE EUROPEAN REGIONS, jehož součástí byl již devátý doplňkový otevřený OPEN AIR program 2008 se sloganem „Ulice plné komediantů aneb Zadarmo do divadla“ a v němž 25. června 2008 od 18 hodin sehrála Kačenka svého „TITANIKA“.

Do Hradce jsme jeli už dopoledne, protože to bylo něco jiného, než když jdeme do areálu deštnského muzea na divadlo, kdy si v poklidu přineseme žejdlík pívka od Donátů, postojíme, pohovoříme se sousedy a pozorujeme „Kačenčiny“ ochotníky stavět kulisy, upravovat scénu a později sama sebe. Pak zahradní bouda tvořící jeviště (ostatně i v pražské Boudě se hrálo divadlo – a jaké!) ožívá, Jarda Karban zapíná „světla ramp“, zazní gong a začíná se. Ansábl

hraje s plným nasazením, diváci tleskají vybuchujícím mnohdy salvami smíchu při typických gestech některých herců, či posunků pro spásnou náповědu. S přicházejícím večerem a plíživým chladem se choulíme do přinesených dek, s duší naplněnou nezapomenutelným prožitkem pod zářícími hvězdami.

Proti této pohodě je hradecký festival obrovským mraveništěm, či

jakousi chobotnicí, objímající Vás svými chapadly na každém kroku skutečně ulicemi plných komediantů a milovníků divadla. Představte si, že na letošním OPEN programu se hrálo na 130 představení bezmála 1 100 herci na 16 scénách. To už je darda! Diváci neplatí vstupné, a tak se odhaduje, že jich bylo kolem 30.000 během všech krásných festivalových dnů.

Naši herci se jeli představit na tento festival poprvé. Přes neočekávané potíže s přistavením a parkování autobusu u divadla, u kterého bylo třeba vyložit kulisy, techniku, kostýmy atd., sehráli svůj kus v otevřeném atriu bývalého městského vězení, zrekonstruovaného na moderní dům zvaný Šatlava.

Již dlouho před začátkem bylo šikmé perfektní hlediště pro 200 diváků beznadějně obsazené včetně přístupových schodů k řadám. Další lidé postávali po stranách a my hned blízko u Jardy Karbana a režisérky Elišky Kollárovičové sedících na boku jeviště u technického zařízení, kterým Jarda zajišťoval průběh představení. Eliška s klidem sobě vlastním rozdala poslední pokyny a hrálo se. Bez bázně a rozechvění z velké scény a hromady diváků.

Stačilo pár Arpádových vět coby kapitána Morgana a hlediště bylo jeho. Tím, že jsme seděli z boku, mohli jsme sledovat to, co se děje v zákulisí, na scéně i v hledišti. Bylo to vynikající. První oživení a údiv nastal v okamžiku, kdy plavčík seskočil mezi diváky a první řadu přikryl přes kolena velkou igelitovou plachtou jako prevenci, neboť v průběhu hry Guiseppe Dambrowski zvrací přes palubu přímo na lidi. To v daném okamžiku vyvolalo velké ovace. Těchto skvělých okamžiků bylo požehnaně a všichni se bavili. Herci prožívali své postavy s plným zaujetím a bylo s podivem, jak se dokázali pohybovat v novém prostředí na tak velké scéně s minimem kulisního zázemí, do kterého bylo určitě z horních pater hlediště vidět.

Pod citlivým a nápaditým režijním vedením Elišky předvedli všichni herci výborné výkony. Zejména nás zaujala perfektně sehraná postava Guessepe Dambrowského v podání Petra Kováře i Ivou Páslarovou přesvědčivě ztvárněná Wilma Dambrowská.

(Poznámka – Následné odborné ohlasy a hodnocení organizátorů byly více než příznivé s tím, že soubor předvedl vysokou úroveň svého ochotnického umění).

Najednou se začalo kazit počasí a s čím dál více zataženou oblohou se zvyšovaly naše obavy. Pak začaly padat první kapky. Aparatury se přikryly již popsaným igelitem a hrálo se dál. Bohužel někteří diváci začali odcházet. Ostatní, plně zaujati hrou, ač zmáčení zůstali na místě. Posléze byla na palubě i v podpalubí všude voda. Vichr. Kapitánovi uletěla čepice. Posádka dělala vše pro záchranu. Leč marně. Lidé prchali. Mohutný lijavec ukončil trápení. Titanik doplul. Pouhých 17 minut před přistáním se utopil.

Toť holá pravda o zkáze Titaniku v podání divadelního spolku Kačenka v roce 10. výročí jeho činnosti a 96. výročí historické katastrofy NEPOTOPITELNÉHO plavidla.

A Kačenka? Ta plavat umí, a tak popluje dál tou pomyslnou peřejí přes doly a hory rozdávát po zemi širé i v koutech zapadlých radost a pohlazení po duši v tom složitém našem bytí.

Za perfektní vystoupení v Hradci Králové a 10 ti úspěšné působení na ochotnické scéně, zde v horách Orlických i pod nimi celému spolku s pokorou a uznáním děkujeme.

Hrajte FURT!

Žákovi – chalupáři z Čumandy (Dříš), foto JaK

Pozn.: Bez korektury

Deštenské kulturní léto 2008

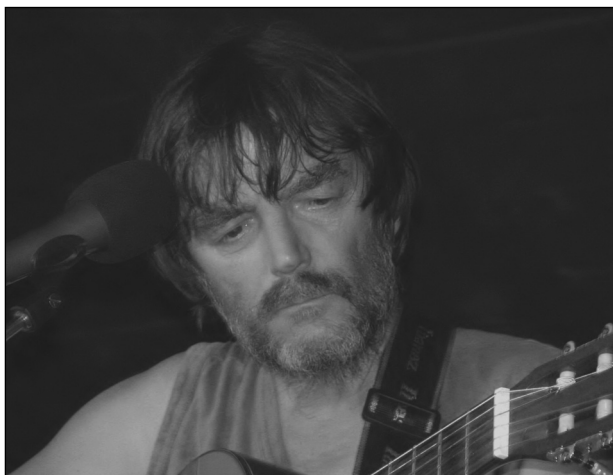

Stalo se již tradicí, že se o letních prázdninách konají v přírodním areálu místního Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel akce Deštenského kulturního léta. Ani letos tomu nebylo jinak. Tyto akce připravuje muzeum ve spolupráci s obcí a divadelním spolkem Kačenka.

Bohatý, pestrý program oficiálně zahájili v sobotu 5. července 2008 starostka obce paní Alena Křížová a ředitel muzea Bohumír

Dragoun. Poté se konalo divadelní představení rozverná a trochu „košilatá“ komedie **PAROHÁČ** v podání divadla KAPSA z Andělské Hory. Představení bylo skvěle zahrané. O vtipné repliky nebyla nouze a diváci se skvěle bavili. Během představení mnohokrát zazněl smích a potlesk. Po závěrečné děkovačce se divákům nějak nechtělo odcházet, a tak je herci zapojili. Že sice toto mají připravené pro dětská představení, ale ... tak nakonec diváci ještě za doprovodu zpěvu herců projíždějí přírodní areál muzea ve stylu Jede, jede mašinka.

12. července vystoupil **Pepa Nos**, a to již potřetí. Jako host se představila jeho dcera Lucie. Po počáteční nejistotě s počasím, kdy ještě 1,5 h před začátkem vystoupení pršelo, se uvažovalo o náhradní variantě – koncertní recitálové vystoupení přemístit do společenského sálu v hasičské zbrojnici. Trochu se nakonec zarískovalo. V „hasičárně“ by nebyla ta pravá atmosféra, a tak se vystoupení nakonec za hojné účasti diváků konalo v přírodním areálu muzea. A bylo to dobře. Celé vystoupení se neslo v pohodovém duchu. Příjemným bylo také vystoupení Lucie Nosové. Atmosféra byla tak skvělá, že se vystoupení protáhlo na dvě a tři čtvrtě hodiny, kdy nikdo ani nevnímal ubíhající čas.

A nakonec bylo domluveno, že za rok Pepa vystoupí na DKL znovu a navíc se domluvilo ještě jedno koncertní vystoupení, a to jeho dcery Lucie.

Vzpomínkový večer k 10. výročí divadelního spolku KAČENKA se konal v rámci DKL 2008 v sobotu 26. července. Jeho úvod patřil stručné divadelní historii, závěr promítání videozáznamu premiéry *Divčí války* – prvního novodobého kusu.

Další akce – Zábavné sportovní odpoledne, Deštnská pouťová slavnost, XVII. ročník Tavení skla dřevem 2008, Vzpomínková akce na povodně roku 1998 (10. výročí) a další. O těchto akcích se podrobněji píše v tomto čísle Deštníku.

Jaroslav Karban

Deštnská pouť

V sobotu 19. 7. 2008 se konala pouť. A opět bylo veselo! Místem dění bylo okolí chaty Deštná. Odpoledne zahájila ve 13 h hudební skupina TRIO z Hradce Králové. Nejen zahájila, ale provázela muzikou celé odpoledne, které bylo zajímavé a pestré hlavně pro děti. Ty bavila svým loutkovým divadlem Téměř divadelní společnost České Budějovice, a přišel dokonce i Kouzelník. Vše bylo proloženo tancem při živé hudbě. Ta se pak lehce prolнула tanečními melodiemi do pozdních nočních hodin, kdy už se bavili hlavně dospělí.

Grilovaly se plátky, párky, točilo se pivo a pilo víno. Pořadatelem akce byla Obec Deštná za přispění panů Tyburce a Hejzlara. Účast byla hojná. Škoda, že akci lehce narušil odpolední déšť, kdy mnozí návštěvníci odešli. Ale naštěstí netrval dlouho, a tak ti, kteří vydrželi, si příjemnou atmosféru určitě dosyta vychutnali. Alespoň to bylo vidět na tvářích hostů. Z jednotlivých hloučků bylo cítit, že se zde potkali i

lidé, kteří se dlouho neviděli a využili tak příjemného večera k poklábosení. Parket nezůstal ani na chvíli prázdný. Mile se roztančila i naše paní starostka, která svou dobrou náladou a smyslem pro pohyb stáhla i ostatní. Nakonec vše je dokonale zdokumentováno fotoaparátem pana Jaroslava Karbana. Takže dobrá rada – přijďte příští rok zase vy, kteří jste k náladě svou účastí přispěli, ale taky vy, již jste tuto akci propásli.

JP, foto Jak

Povodně a Svátky skla

Poslední tavba na území zdejších hor se uskutečnila v únoru 1910 v Karolině huti v Jedlové. A Svátky skla tu drží sklářskou tradici.

Jedná se evropský unikát, který každoročně láká do naší obce nemalý počet turistů, milovníků a obdivovatelů řemeslné zručnosti a umělecké dovednosti. Navazuje na sklářskou tradici v Orlických horách, připomínající veřejnosti čtyři sta let sklářské výroby. Vždyť Orlickohorské sklo svou technickou i uměleckou úrovní důstojně reprezentovalo proslulost českého skla po celém světě.

JP

Sedmý ročník Svátků skla v roce 1998 byl poznamenán tragickými událostmi přírodní katastrofy, která postihla obec Deštné. V noci z 22. na 23. července přišla nečekaná průtrž mračen, spojená s vytrvalým deštěm a nekonečně rozsvíceným nebem, nepřetržitými blesky a hromobitím. Během tří hodin spadlo přes 200 mm vody na 1m². Horské potůčky a říčky se změnily v nezadržitelnou vše ničící sílu, které neodolaly žádné překážky. Ničila domy, stodoly, chlévy, valila před sebou tunové balvany jako hrací kostky. Rozlitá voda, kamení a bahno rázem změnily krajinu i obydlí k nepoznání. Rozběsněný živel nešetřil přírodu, sáhl na lidské životy a všechno živé.

Neodolala ani nově postavená sklářská pec, v pořadí už třetí, která byla vrácená zpět k bývalému muzeu v Jedlové. Existovala sotva několik dnů. Tisíc šamotových cihel, překladové desky, litinové rošty, dřevěný přístřešek nad pecí, vše zmizelo ve zlomku vteřiny, neznámo kam.

Telegram z rána 23. července 1998 zaslaný Zdeňku Andresovi, vedoucímu novoborských sklářů, rušil skleněnou tavbu. Stačily dvě hodiny a vše bylo jinak. Narychlo svolaná parta rozhodla, tavba bude, uskuteční se v náhradní přenosné peci. Miroslav Koubek z Bělé u Ledče nad Sázavou přislíbil zbrusu novou přenosnou tavící i temperovací pec na plyn, která

byla právě připravena na export do Skotska.

Na odvolaný a znovu vzkříšený sedmý ročník tavby a tvarování skla přišlo téměř tisíc lidí. Aplaus na otevřené scéně sklídl pohár „Povodeň“ z lesního skla, vytvořený z píšťaly Zdeňka Petříka, znázorňující Noémovu archu. Výsledek dramatické aukce skleněných originálů byl strhující, výtěžek byl věnován obci.

Václav Špíchal

V roce 1998 jsme se my skláři z Nového Boru a okolí připravovali na VII. ročník Tavení skla dřevem v Deštném. 31. května 1998 jsme zde postavili již třetí pec. Vše bylo připraveno, že 7. až 9. srpna tohoto roku budeme opět ukazovat divákům naší práci se sklem – experiment. Záměr, který sledoval postavení a vyvinutí sklářské pece na otop dřevem. Náročný technický úkol vyžadující značné odborné znalosti konstruktérů i stavitelů pece, neboť k utavení skla je nutno dosáhnout teploty nejméně 1200 °C, a to bez dalších vedlejších technických zařízení.

Jak se ale říká „Člověk miní, Pán Bůh mění“. V pořadí třetí pec postavená v květnu v roce 1998 už nedostala příležitost. V červenci zmíněného roku ji totiž odnesla nemilosrdná Velká voda neznámo kam. Ta vzala všecko dřevo (3 kubíky), dřevěnou konstrukci střechy pece ale hlavně pec samotnou. Zůstalo jen 19 cihel a litinové rošty. Vznikla otázka, co s tavením skla. Protože máme kamaráda, skláře Mirka Koubka z Bělé u Ledče nad Sázavou, který má malou pojízdnou pícku na otop plynem z bomb, požádali jsme o její zapůjčení s tím, že i přes nepřízeň přírody sklářské dny budou. Paní starostka s akcí souhlasila s podmínkou, ať od ní žádnou pomoc nečekáme, protože má svých starostí a práci s uvedením obce po povodních do pořádku až nad hlavu. Koubek taví i chladící pec na vozíku za autem přivezl. S její manipulací a usazením na místo pomohli vojáci, kteří v Deštném odstraňovali následky povodní.

V pátek 7. srpna 1998 ve 14 hodin začaly první ukázky práce našich sklářů Z. Petříka, R. Šauera, F. Demkeho, T. Kamence, P. Červeného a I. Mullera. Dále jsme pracovali i v sobotu 8. srpna od 8 hodin ráno. Sklo po celou dobu taval J. Kadlec a ing. J. Andres. Skleněné přívěšky vyráběla E. Pánková, sklo drátoval M. Kelner. Při nedělní aukci bylo vyrobené sklo vydraženo za 45 tisíc korun a částka věnována postiženému Deštnému.

Další novou pec jsme v roce 1999 pro jistotu zbudovali ve středu obce, v prostorách zahrady místního Muzea, kde stojí dodnes. Na její stavbu přispěli mnozí naši sklářští přátelé, celkem 17 firem a firmiček z Nového Boru a okolí, celkovou částkou 21 tisíc korun a hlavně všemožným materiálem na celou stavbu pecí. Tu si zase, bez nároku na odměnu, skláři postavili sami. Sklářská pec s požadovanými parametry byla tedy v Deštném postavena čtyřikrát. Magdaléna, v pořadí čtvrtá, stojí dodnes a provádí se na ni jen běžná údržba. Z toho je vidět, že skláři umí!

Zdeněk Andres a JP

Tak letos už po sedmnácté....První srpnový víkend znovu ožije areál Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orlických horách nebývalou akcí, která pravděpodobně nemá ve světě obdobu. Znovu se sejde parta nadšenců - uměleckých sklářů z Nového Boru a jejich kamarádů pod vedením huťmistra Zdeňka Andrese u pece Magdaleny, aby všem přítomným ukázali, jak ze žhavé skloviny vzniká pod jejich rukama skleněný zázrak. Sklářská pec roztopená poleny dřeva z Orlických hor, virtuozita mistrů sklářské píšťaly, publikum pozorně sledující práci sklářů – to jsou Svátky skla – tavení skla dřevem v srdci Orlických hor.

Bohužel letos už podruhé bude v našich řadách chybět člověk, který byl s posledními ročníky nerozlučitelně spjat, deštnský starosta Luboš Domša. Pár dnů před loňským ročníkem dobrovolně odešel z tohoto krásného kouta Orlických hor do míst, odkud není návratu. Nám všem, kteří jsme ho měli rádi, chybí. Proto je letošní ročník spjat s jeho jménem, protože „dobrý člověk ještě žije“, alespoň v našich srdcích.

Druhé výročí, které si při tomto sklářském svátku připomínáme, má také smutný podtext. Před deseti léty, v noci z 22. na 23. července postihla Deštná a další obce našich hor a podhůří katastrofa, kterou kroniky nepamatují. Katastrofální povodeň smetla vše, co jí přišlo do cesty. Škody na majetku byly nedozírné a voda si vybrala i daň nejvyšší - lidské životy. Vzpomínka na tuto událost vlastně letošní ročník svátků skla otevře.

Dnešní Deštná vás však vítá jako moderní obec, turistické centrum Orlických hor, vesnice, která vám svou pohostinností otevírá svou náruč. Věřím, že se sem budete rádi vracet, Protože náš kraj, kraj Orlických hor a jejich podhůří, za to určitě stojí. A já osobně jsem velice rád, že se tu s vámi mohu po celé tři dny setkávat.

Josef Ježek

V sobotu 2. 8. proběhla vernisáž výstavy „Prolínání skla a keramiky“ spojená s módní přehlídkou, na níž jste mohli obdivovat práce Ivany Majvaldové a Jany Zamazalové, které si Vám prostřednictvím Deštníku dovoluujeme představit.

Ivana Majvaldová je sklářskou výtvarnicí a rytečkou skla, která se narodila se v srpnu roku 1968 ve městě skla v Novém Boru; v rodině, kde se sklářská tradice dědí už čtyři pokolení.

V roce 1985 absolvovala sklářské odborné učiliště, které doplnila dvouletým studiem ukončeným maturitou.

Na jaře roku 1990 začíná samostatně tvořit a zakládá firmu Ivko ryté sklo. Svobodně může rozvíjet své vidění dekorace užitkového skla i estetických doplňků interiérů.

Roku 1993 opouští kraj sklářů a stěhuje se do Mladé Boleslavi, kde spolupracuje s výtvarníky. V „Galerii v podloubí“ má možnost prvně předvést rytí skla před zraky diváků.

V roce 1999 opět mění působiště a zakotvuje v Letohradě, kde otvírá malý obchůdek ve „Zlaté uličce“.

V současné době se její užitková i dekorativní tvorba ubírá cestou zjednodušení, nalézání čistých linií, které dokonale korespondují s tvarem výchozího materiálu. Technologie rytí, pís-kování, kombinace sklo a keramika, dokáže přetransformovat do podoby představ dnešního moderního člověka.

Současným výtvarným dílům keramičky Jany Zamazalové předcházela dlouhá složitá cesta.

Její nesporný talent a touha studovat výtvarný obor ji nebyl dopřán, a tak složitou cestou přes návrhy kostýmů, módních doplňků a keramických šperků, nachází své výtvarné využití v keramice. Zřizuje si vlastní ateliér a zabývá se především tvorbou keramických plastik. Jako lahůdku, když přijde inspirace, vytváří různé keramické objekty, které je možno spatřit zpravidla na výstavách nebo v její galerii. Keramické plastiky zpravidla rámuje a není výjimkou, že mnohdy použije i netradiční rámy, jako například stará kovová okna, čela od postelí nebo různé kombinace se starými předměty. Největším úspěchem v poslední době je zvládnutí technologie kombinace keramika – sklo.

Tavení skla dřevem je bohužel za námi a na horách začíná podzim. Sklářská pec Magdaléna, kterou opět po roce rozpálily ruce topičů a sklářské píšťaly jí dali život už zase vychladla a jen sešlapaný trávník hovoří o akci, kterou opět navštívilo ke 3000 lidí. A bylo se na co dívat. Atmosféra ohromná a „naši“ návštěvníci natěšení. Zcela spontánně za každým výrobkem následoval potlesk a někdy bylo doslova cítit napětí.

Skleněný svět, do kterého člověk musí proniknout jen pomalu, učaruje snad každému. A lidé okolo jsou stejní jako to sklo. Přinášejí radost a potěšení a do Deštného ještě přátelství. A tak bych chtěl sklářům a všem, kteří přinášejí dobrou náladu poděkovat. A těším se na další ročník a také na opravu pece, která ho bude předcházet. Chlapi zase přijedou.

Bohumír Dragoun

Vážení přátelé,

ve dnech 1. 8. – 3. 8. 2008 se uskutečnil již XVII. ročník Svátků skla – tavení skla u nás v Deštném. Každý ročník je něčím specifický a tento byl věnován památce tragicky zesnulého starosty naší obce Luboše Domši. I on měl mezi skláři opravdové a nefalšované kamarády a těšil se na každé setkání s nimi. Poslední ročníky se i přímo podílel na organizaci Svátků skla

a těšil se z jejich vzrůstající popularity. Vám, kteří jste přišli, se naskytla jedinečná šance nasát tu skvělou atmosféru poctivého řemesla a přátelství. Doufám, že jste se mezi námi a našimi přáteli z řad sklářů cítili dobře.

Druhým výročím, které jsem si v těchto dnech připomněli, bylo výročí 10 let od tragických povodní, které zasáhly i naši obec. Takovou katastrofu si lidé nepamatovali a její následky jsou patrné ještě dnes. Mohla bych na tomto místě zmínit výši škod způsobených na majetku obce a vypočítávat jejich rychlé odstranění, ale myslím si, že škody, které povodeň napáchala v mysli postižených lidí, byly daleko horší, proto, že je nikdo nevidí a ani nejdou opravit. V pátek 1. 8. 2008 jsme uspořádali vzpomínkovou akci přímo u pomníku v Zákoutí, který je na místě domu, kde tragicky zahynul ing. Ladislav Zemánek. Osobně jsem byla nesmírně ráda, že naše pozvání přijala i rodina p. Zemánka a zúčastnila se tohoto vzpomínkového aktu. Po něm jsme se přesunuli do vstupní místnosti místního muzea, kde byla zahájena výstava „10 let povodní“. Bylo zde promítáno video z doby před 10 lety a dokument dokazující jaký kus práce byl vykonán na opravách objektů poničených povodní.

Z hlediska dějin je 10 let nic, z hlediska lidského života je to hodně. Možná bychom mohli nyní využít chvíle a připomenout si, že je to již 10 let, kdy v naší obci panovala soudržnost, solidarita, vstřícnost, ochota, kdy lidé k sobě byli prostě jiní. Myslíte, že se bude muset zase udát něco katastrofického, abychom našli k sobě cestu?

Alena Křížová, foto Jak

Odevšad

Společenská kronika

V měsíci červenci a srpnu oslavili či oslaví:

50.: Zdenka Matějů, Václav Kříž

60.: Ivan Grulich, Michal Soliga

65.: Jiří Veselý, Jana Košťurová

70.: Erna Štěpánová

75.: Kamil Jireš

85.: Jiřina Hašková

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme!

Sňatek uzavřeli:

Petra Rázková a Martin Astr

Novomanželům přejeme, aby nejen jejich svatební den byl jedním z nejkrásnějších v životě, ale aby jejich společný život byl založen na vzájemném pochopení a lásce jednoho k druhému.

Narodila se:

Agáta Ruprechtová

Přejeme maličké, aby vyrůstala ke spokojenosti a lásce svých rodičů.

LZ

Víte, že ...

- i když se tu miminka rodí a vozí, nejsou všechna tak úplně deštenská? Je to tím, že tu jejich maminky (čímž ani ona) nemají trvalé bydliště, od kterého se ledacos odvíjí. Nakonec i to, že je nenajdete ve společenské kronice.
- v letošních číslech Deštníku si můžete číst i na internetových stránkách obce? Stačí, když si najedete na www.destne.info/obec Deštné/nástěnka/Deštník.
- jsme zaznamenali kuriózní stížnost? A sice na kostelní hodiny, které nám tu bijí každou čtvrt hodinu!
- 22. a 29. 8. se v kostele sv. Matouše v Jedlové konaly koncerty?
- to tu zkoušel polský podomní prodejce? Duchapřítomnost místních obyvatel však spustila policejní akci, díky níž obchodník s nářadím v Deštném přišel o své „značkové“ zboží a skončil na celnici v Náchodě.
- ačkoli jsme na pouť měli atrakce sehnané, nedorazily?!
- na webu <http://album.volny.cz/jak-2008/> se můžete podívat na fotografie z letošního Tavení skla dřevem?
- se na naši obec snáší chvála z úst návštěvníků? Rekreatanti si všímají vzorně uklizené obce, i toho, že je všude posekáno. Pouze koše na odpadky postrádají. Dětské hřiště však uvítali. A moc si pochvalují, že je na bezpečném a klidném místě.
- ovocnáři z Dolan nevozí jen jablka, ale také brambory, cibuli, květák, kapustu, zelí i jinou sezónní zeleninu a ovoce?
- o Mlýnu u skály jste si mohli přečíst dne 21. srpna v MF Dnes?
- na Dříši je nové super odpočívadlo?
- se připravuje DVD dokumentující povodeň 98? Objednat si ho můžete do konce září u Jardy Karbana v deštenském informačním centru.
- v informačním centru v Dobrušce jsou k dispozici žákovské průkazy na slevu jízdného? Do poloviny září vám je na tomto místě přítomný pracovník dopravní společnosti i potvrdí, zodpoví vaše případné dotazy.

Mila Karová, LZ, JaK

Na vrcholky hor s Vladimírem Čechem

Pod tímto názvem uvedla Česká televize pořad z našich Orlických hor, zejména o Masarykově chatě. A protože jsem se i já podílela na přípravě tohoto pořadu, chtěla bych na něj reagovat a některé věci uvést na pravou míru.

Za války – za okupace, kdy Sudety již nebyly součástí Československé republiky, byla chata přejmenována na – Sudetenbaude – a nikoliv Hitlerbaude, jak to dokládá stará pohlednice, na které je to vytištěno. Můžu doložit, že je to tak písemně uváděno na více dokumentech.

Alois Jirásek se otevření Masarykově chaty roku 1925 nezúčastnil. Ale přítomen byl v červenci 1921 v horské chatě Panoráma, kde byla v tento slavnostní den otevřena turistická magistrála – Jiráskova horská stezka – nazvaná k jeho počtě, a na které se nachází Masarykova chata. Přivítal ho průkopník turistiky Jindřich Štemberka, poprvé z tohoto místa v našich

horách zazněla československá hymna – Kde domov můj – a velebné fanfáry z „Libuše“. Dnes je toto místo zapomenuto i Klubem českých turistů.

Ehrentraut Čermáková

Pozn.: Bez korektury

Diskuse k Orlické železnici

V červnu 2008 se uskutečnilo jednání mezi zástupcem platformy neziskových organizací zabývajících se ochranou přírody Zdeňkem Mikešem, ředitelem společnosti Tetřívky, o.p.s. a iniciátorem a propagátorem projektu „Orlické dráhy“ Ing. Tejklem.

Jednání mělo za úkol vyjasnění informací a výměnu názorů k projektu Orlické dráhy.

Projekt Orlické dráhy je ve stádiu „Studie proveditelnosti“. Záměr vybudovat v Orlických horách železnici je starý 100 let. Navržené vedení nové železniční tratě v délce cca 70 km má spojit Solnici, Deštné v O. h., Olešnici v O. h., Dobrušku, Rokytnici v O. h., Zdobnici a Říčky.

Ing. Tejkl zdůrazňoval přínos osobní železniční dopravy zejména ve zlepšení dopravní obslužnosti, zvýšení turistického ruchu, zaměstnanosti a podnikání.

Zástupce platformy Mikeš nepopírá přednosti osobní železniční dopravy.

Je toho názoru, že 100 let starý návrh vybudovat v Orlických horách železnici, vycházel z úplně jiných životních podmínek. Je třeba si uvědomit, kolik lidí tehdy vlastnilo osobní automobil. Současný životní styl nelze s dřívější dobou srovnávat.

Každý velký stavební zásah do krajiny by měl být nejdříve řádně uvážěn a teprve potom plánován. Občané by měli říci svůj názor, co v daných katastrech chtějí, co bude prioritou. Je třeba si uvědomit, že výstavba železnice představuje rozsáhlé zábory pozemků s negativními důsledky zejména pro zemědělce. Pravděpodobně by bylo nutné vyvlastnit mnoho hektarů půdy, chalupy nebo domy.

Jako příklad stoupající civilizační zátěže na orlické ekosystémy uvedl územní oblast mezi obcemi Sedloňov, Sněžná a Olešnice v Orlických horách. Tímto územím prochází nadregionální biokoridor. Je to území mezinárodního významu, které umožňuje migraci organizmů mezi biocentry. Ta je důležitá pro zachování přírodní rovnováhy a ekologické stability krajiny.

V pásmu tohoto biokoridoru na ploše o délce přibližně 3 km byla postupně postavena lyžařská sjezdovka, stavby pro mobilního operátora, probíhá zde výstavba objektů bydlení na ploše přesahující 1 ha, podnikatelské subjekty připravují a prosazují výstavbu větrných elektráren, územím procházejí silnice a k tomu by měla přibýt železnice.

Odpovíme si na pár otázek.

Bude potom ještě takto zastavěná krajina vůbec atraktivní a přitažlivá pro turisty? Najdou v horách to, co jim schází ve městě, za čím přijíždějí a od čeho si chtějí v přírodě odpočinout?

Omezí železnice automobilovou dopravu?

Představa čtyřčlenné rodiny s malými dětmi, jak jedou vlakem lyžovat – všichni mají lyže, lyžařské boty, hole a děti přílby. Jak to všechno přepraví? Zvolí to, co je pro ně pohodlnější – pojedou autem.

V létě cyklisté. Nebudou se držet v níže položených obcích, budou mít zájem, tak jako dosud, vyjet na vrcholové partie. K dispozici mají už nyní cyklobus.

Je projekt Orlické dráhy vzniklý před 100 lety aktuální vzhledem k rozvoji automobilového průmyslu?

Postačí příjmy z přepravy cestujících k úhradě provozu železnice a je provoz ekonomicky udržitelný?

Nedojde po uvedení dráhy do provozu k jejímu zrušení?

Závěr?

Až budeme moci s jistotou říci, že provoz železnice je ekonomicky udržitelný, potom je možno jednat o dalších souvisejících otázkách a řešeních. Nejhorší variantou pro přírodu a občany by však byla výstavba dráhy s jejím následným zrušením.

Zdeněk Mikeš

Volby do senátu se blíží

Budou se konat společně s volbami do zastupitelstev krajů ve dnech 17. a 18. října 2008.

Závěrečný účet senátora

Vážení a milí voliči!

Můj šestiletý mandát senátorky Parlamentu ČR, ke kterému jste možná i vy přispěli svým hlasem, letos na podzim končí. Dovolte tedy, abych vám alespoň krátce složila závěrečný účet.

Před šesti lety jsem vám slibovala, že v Praze budu hájit zájmy venkova a toho jsem se snažila držet. Venkovská problematika byla a je mou hlavní prioritou, a možná i proto jsem se stala před čtyřmi lety předsedkyní Stálé komise Senátu pro rozvoj venkova, stejně jako místopředsedkyní Spolku pro obnovu venkova ČR. Jsem ráda, že i mou zásluhou se začalo vážně pracovat např. na změnách rozpočtového určení daní obcí apod. Starostové obcí a měst nejen v mém volebním obvodu byli a jsou mými hlavními partnery a je mi potěšením s nimi spolupracovat.

Slibovala jsem, že budu dohlížet na to, aby Parlamentem ČR neprocházely špatné a nedomyšlené zákony. Věřte, že i to jsem se snažila, ale... Netušila jsem, že zdravý selský rozum a logika věci v Praze příliš nefunguje a stranická kázeň je nade vše.

Ústavních stížností jsem se svými kolegy spolupredsala hned několik, např. ve věci výše zmiňovaného rozpočtového určení daní, odblokování církevních

pozemků, vytěsnění drobných akcionářů a dalších. Tím byl vytvořen zejména potřebný tlak na to, aby se věci začaly řešit.

Nejen tím, že jsem 14 let předsedkyní Dobrovolného svazku obcí Region Orlické hory, jsem se snažila pomáhat Orlickým horám a Podorlicku, a to jak v programech rozvoje, tak v propagaci a dalších aktivitách.

Prezidenta Václava Klause jsem nevolila, avšak respektuji jej jako prezidenta České republiky. Snažila jsem se prosadit přímou volbu. Stále si totiž myslím, že každý občan naší republiky by měl mít právo si sám volit svého prezidenta (popř. starostu či hejtmána).

To je obhajoba základních tezí mých slibů před 2. kolem senátních voleb před šesti lety. Je nyní na vašem zvážení, zdali jsem jako vaše senátorka obstála. Na mých webových stránkách www.domsova.cz se o mé senátní i mimosenátní činnosti dozvíte podstatně více.

Věřte, že jsem si stále vědoma odpovědnosti vůči vám, voličům, a proto se snažím svůj mandát vykonávat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Jsem stále nestraní, ale přesto straním: slušnosti, čestnosti, poctivosti, odbornosti a spravedlnosti. Jsem nezávislá, ale mé rozhodování závisí na svobodě, jak té vnitřní, tak i té kolem mne, na mém svědomí, smysluplnosti života, práce a zejména na potřebě domluvit se a spolupracovat.

Na podzim se pokusím svůj senátorský mandát obhájit. Kandiduji jako nestraní za SNK ED, s podporou malých středových stran – Strana zelených (SZ), Volba pro město (VPM), Unie svobody (US), Strana pro otevřenou společnost (SOS), LiRA a Hnutí za harmonický rozvoj obcí a měst.

Jsem přesvědčena o tom, že Senát odvádí kus dobré a poctivé práce, není zbytečný a zaslouží si větší pozornost. Měl by být protiváhou příliš zpolitizované Poslanecké sněmovně. Proto přijďte volit! Nedopustte, aby se volby staly záležitostí jen velkých politických stran, a tudíž: „Nevolte levou ani pravou, volte srdcem a hlavou!“

Vaše senátorka Václava Domšová

JUDr. Miroslav Anti

Váš hlas pro spravedlnost, bezpečnost a pořádek

Nezávislý kandidát za ČSSD do Senátu Parlamentu České republiky.

Volební obvod č. 48 – Rychnovsko, Dašicko, Sezemicko, Holicko, Choceňsko.

Někdejší státní žalobce, bývalý náměstek policejního prezidenta a bezpečnostní ředitel. Dlouhodobě přednáší trestní právo na vysokých školách, zejména na Pedagogické fakultě Univerzity v Hradci Králové.

Je mj. i čestným členem Českého klubu olympioniků, ale i členem dozorcí rady „Nadace Východočeská onkologie“ aj.

Stejně jako většina z vás, i já si uvědomuji, že poměry v české politice jsou rok od roku horší. Z veřejné služby pro občany se stal nástroj, jak jednoduše přijít k osobním výhodám a k penězům pro vlastní prospěch, orgány státní moci i státní správy prorůstá korupce.

Můj přístup k politice lze charakterizovat následujícími římskými citáty: „Kde je třeba skutků, tam slova nestačí“ a „Blaho lidu budiž nejvyšším zákonem“. Mohu vám nabídnout práci nad rámec svých povinností, tak jak jsem ji konal nejen v pozici státního zástupce, ale prakticky po celý život.

V našem regionu chci velmi aktivně (a to i finančně) podporovat zejména spolkovou činnost hasičů, sokolů, myslivců, chovatelů, sportovců a dalších sdružení. Již po několik měsíců se setkávám s dobrovolnými hasiči a společně připravujeme koncepce na finanční podporu SDH, přednáším pro studenty středních škol a seniory, přivedl jsem renomovanou společnost na čerpání grantů, která již pomáhá obcím i podnikatelům. V našem regionu jsme dále např. dohodli charitativní fotbalová utkání s „Kozlovnou“ Ládi Vízka. V Rychnově nad Kněžnou pořádáme atraktivní basketbalové utkání „All stars“ týmu, složeného z ligových hráčů a veteránů. Sportovcům, včetně těch nejmenších, přivezeme sportovní vybavení. Spolupracujeme i na organizaci 1. ročníku hudebního festivalu v Rychnově nad Kněžnou. Protože práci senátora vnímám jako službu občanům, resp. jako poslání, rád bych v těchto aktivitách

pokračoval a využil tak své zkušenosti a široké kontakty k rozvoji našeho regionu a zlepšení kvality života občanů, tedy pro Vás...

Od dubna 2008 jsem navštívil desítky obcí a osobně jsem hovořil s mnoha stovkami lidí. Většinou diskutujeme o problematice bezpečnosti v regionu. Lidé se o ni stále více bojí – a volají po pořádku a spravedlnosti. Spravedlnost je podle většiny z Vás pouze pro mocné a vlivné sponzory.

Jsem zkušeným právníkem – a těch je v Senátu PČR skutečně málo, přestože je Senát PČR vnímán jako jakási „právní pojistka“. Oblastí, které rozumím a chci se jí také naplno věnovat, je oblast spravedlnosti, bezpečnosti a pořádku. V této oblasti pracuji v Senátu PČR dva výbory, v nichž jsou pouze dva právníci, přičemž jednomu končí mandát.

Těším se, že se v nejbližších dnech osobně uvidíme a budu Vám moci zdarma věnovat „Krimi knihu“, kterou jsem pro Vás napsal. Podrobné informace o mých cestách za Vámi po regionu naleznete na www.miroslavanti.cz.

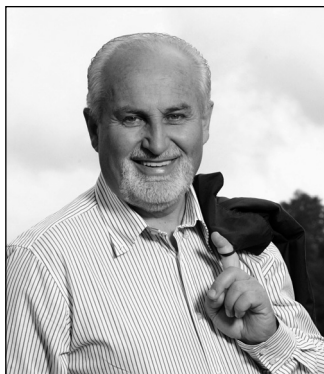
Miroslav Antl

Další kandidát do Senátu se představuje

Milí přátelé, vážení občané,

jmenuji se Vladimír Benák, je mi 61 let a v našem volebním obvodu č. 48 kandiduji za ODS do Senátu. Od roku 1994 pracuji jako personální ředitel východočeské policie, zároveň vyučuji na Univerzitě Hradec Králové.

Také v Senátu bych se rád věnoval bezpečnostní problematice. Policie musí být službou pro občany. Profesionální policie nebuzeruje slušné lidi, ale honí darebáky. Lidi nejvíc trápí to, co vidí okolo sebe – ukradené žlaby, kola, auta, zlodějiny všeho druhu. Chtějí se cítit bezpečně

doma, na ulici i na silnicích. Reforma policie, na které jsem se podílel, míří tímhle směrem.

Náš volební obvod se skládá z menších měst a obcí, sám bydlím v jedné z nich – v Potštejně. Naším společným zájmem je, aby zde lidé měli práci, byli zdraví, cítili se bezpečně a žili spokojený život se vším, co k tomu patří. Zákony musejí vytvářet prostředí, ve kterém se vyplatí, aby práce šla za lidmi a ne aby se lidé museli stěhovat za ní.

Listopad 1989 pro mě znamenal úlevu a naději. Velmi jsem se v té době angažoval. Jenže spousta ideálů sametové revoluce se kamsi vytratila. Nemám rád, když lidé jenom nečinně přihlížejí a stěžují si. Proto se vracím do politiky, proto kandiduji.

Vážení přátelé, jestli i Vy máte podobné pocity, přijďte, prosím, k volbám. Pokud mi svěříte svůj hlas, nezklamu Vás. Ručím za to celým svým dosavadním bezúhonným životem.

Mgr. Vladimír Benák

Z osvědčených receptů

Houbový knedlík se smetanovou omáčkou

2 hrnky na kostičky nakrájených rohlíků

1/2 hrnku másla

2 vejce

1 hrnek nakrájených hub

1 žloutek

4 lžice mléka

4 lžice polohrubé mouky

2 lžice strouhanky

sůl

petrželka

Houby podusíme a necháme vychladnout. Máslo utřeme se žloutkem a vejci do pěny, rohlíky pokapeme mlékem, přelijeme žloutkovou směsí a přidáme mouku, strouhanku. Osolíme, promícháme a nakonec přidáme houby. Vytvarujeme 4 bochánky, uložíme do vymazaných a vysypaných hrnků. Dáme do vodní lázně a vaříme pod poklicí 25 minut.

Omáčka:

1 + 1/2 hrnku zeleninového vývaru

1 hrnek smetany

2 lžice nastrouhaného sýru

1 lžice hladké mouky

cibule

Orestujeme cibuli, zalijeme vývarem, osolíme, provaříme. Ve smetaně rozmícháme mouku, kterou vlijeme do vývaru, ochutíme pepřem a provaříme 10 minut. Nakonec vmícháme sýr. Knedlíky vyndáme z hrnků. Nakrájíme, přelijeme omáčkou a posypeme petrželkou.

Rychlý moučník Šalamoun

2 hrnky cukru
1 hrnek vody
1 Hera
2 lžice kakaa
1 prášek do pečiva
2 hrnky polohrubé mouky
4 vejce
50 ml rumu
strouhaný kokos (nebo ořechy)

Vodu, cukr, tuk, kakao zahříváme, až se směs spojí. Nevaříme! Ze směsi odebereme 3/4 hrnku a dolijeme rumem. Odložíme. Do zbytku směsi přidáme mouku, prášek do pečiva, vejce. Vše promícháme a nalijeme na vymazaný a vysypaný plech. Pečeme asi 45 minut při 180 °C. Horké ihned polijeme odebranou směsí s rumem. Nakonec posypeme kokosem (nebo ořechy).

Dámská varianta:

Místo rumu použijeme vaječný koňak. Řezy získají zcela jinou chuť.

Žahour

500 g borůvek
1 lžice másla
40 g cukru
200 ml mléka
1 lžička škrobové moučky

Borůvky rozvaříme s cukrem a lžící másla. V mléce rozkvedláme škrobovou moučku a dohromady 2 minuty povaříme. Teplou omáčkou poléváme palačinky, lívance, knedlíky, noky.

Míla Karová

Hasiči

Výjezdy SDH

V noci dne 19. 4. 2008 ve 3.20 hod. byl nahlášen jiskřící sloup vysokého napětí v obci Deštné v O. h. Po příjezdu na místo události bylo zjištěno, že již k jiskření nedochází. Hasiči místo zajistili a vyčkali příjezdu pohotovostní služby rozvodných závodů.

Na žádost obce byla 28. 5. 2008 v 7.40 hod. vy slána jednotka dobrovolných hasičů z Deštného v O. h. k odstranění spadlé větve na silnici u čp. 4. Provedlo se rozřezání větve a její uklizení ze silnice.

Dne 25. 6. 2008 v 19.41 hod. byli hasiči z Deštného vysláni k odstranění následků větrné

smršti. Jednalo se o zprůjezdnění silnice Deštné v O. h. – Skuhrov n. Bělou. Vyvrácených a zlomených stromů bylo tolik, že směrem od Skuhrova pracovala na kalamitě jednotka ze Solnice. Asi půl hodiny před půlnocí se obě jednotky setkali a silnice byla volná.

Po návratu na základnu ve 23.28 hod. byla jednotka ještě vyslána na kontrolu silnice směrem Skuhrov n. Bělou – Uhřínov. Zjistilo se, že tato komunikace je průjezdná a hasiči nezasahovali.

Dne 18. 7. 2008 v 15.42 hod. byla jednotka deštnských hasičů povolána k požáru lesního porostu do Zdobnice. Jednalo se o plochu 15 x 100 metrů. Dle vyjádření ZPP požár pravděpodobně způsobila jiskra z nedohašeného ohniště po předchozí těžbě dřeva. Zásah byl obtížný zejména z toho důvodu, že se místo zasažené požárem nacházelo v horní polovině prudkého kopce. Po uhašení vlastního požáru jednotka dohašovala několik desítek ohnišť po pálení klestu. Asi v 18.15 hod. se vrátila na základnu.

Dne 20. 7. byla naše jednotka povolána k dohašení ohniště na Černém kříži. Oheň pravděpodobně zapálil nezodpovědný turista.

Okrsková soutěž

V sobotu dne 10. května 2008 se konala okrsková soutěž v požárním sportu. Pořádání této akce se tentokrát ujalo SDH Sněžné v O. h. Soutěžilo se za docela dobrého počasí, až na velmi silný protivítr, který dělal problémy hlavně při nástřiku do terčů. Naše družstvo mužů se umístilo na sedmém místě z celkově patnácti přihlášených. Takže nejsme ani nelepší, ale ani nejhorší. Určitě se ale těšíme na akce další.

výbor SDH

Dětská soutěž PLAMEN

O víkend 30. 5. - 1. 6. 2008 jsme se zúčastnili druhého kola hry PLAMEN. Tentokrát deštnští hasiči vyrazili bojovat o úspěch s jedním družstvem mladších. Počasí nám přálo, možná až moc. Třicetistupňová vedra byla skoro k nevydržení. Po dvoudenním klání v různých disciplínách se naši borci umístili na dobrém šestém místě. O stravu, a to ne ledajakou, se starali kolegové z Rokytnice v O. h. a Doudlebs v tradiční polní kuchyni. Jen pro příklad uvádíme – v sobotu se k obědu podávala přepychová svíčková s domácím knedlíkem. Pokračujeme v tréninku a doufáme, že se výsledky ještě zlepší.

Prázdniny ve srubu

Dne 29. června 2008 jsme odjeli na týden do malého srubu na břehu rybníka Brodský u Červeného Kostelce. Nikdo si tento zážitek nechtěl nechat ujít, a tak jsme jeli v plném počtu.

Jelikož nám počasí po celý týden přálo, skoro pořád jsme se koupali. Také jsme vyrazili na vycházku do Červeného Kostelce, kde jsme si dali zmrzlinu a poslali odtud pohledy domů. Naše vedoucí pro nás připravily mnoho různých soutěží a her, např. šipkovanou, na želvy apod. A když jsme nekoukali večer na televizi, byla diskotéka, což se nám líbilo nejvíce. Poslední večer byla dokonce stezka odvahy. I když jsme věděli, že straší vedoucí, stejně jsme se báli. To se pak, panečku, spalo!

Ale bohužel týden utekl jako voda a v sobotu se jelo domů. Už se těšíme na příště.

A tak bychom chtěli poděkovat Evě, Nadě, Světlaně, Míle, Nikole, Denise, Adéle a Stáňovi za skvěle zahájené prázdniny.

mladí hasiči

Ze zdravotnictví

Upozornění

Zkontrolujte si datum posledního očkování proti tetanu. Je-li starší 10 – 15 let, dostavte se k přeočkování. Vakcíny je dostatek.

MUDr. Jan Šnajdr

Z přírody

Věděli jste, že...

- otoku a svědění po bodnutí hmyzem zabrání přiložení plátku citronu, zábal z cibule nebo potřetí octem?
- na bradavice je dobrá pasta z česneku, čerstvá šťáva ze stonků vlašovičniku, vata s čerstvě vymačkanou citrónovou šťávou?
- únavu zmírní podmáslí?

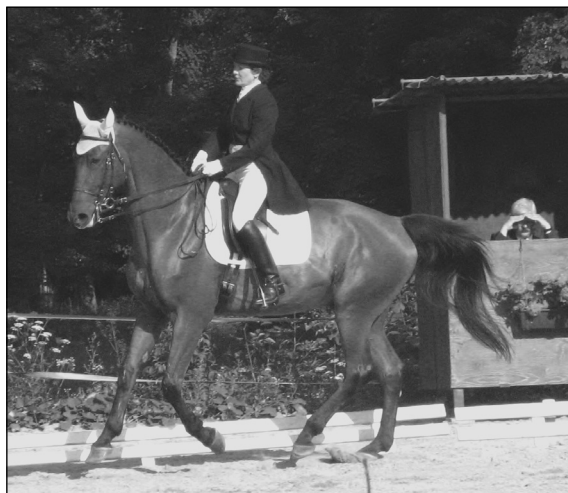
z Přírodní medicíny vybrala LZ

Ze sportu

Jezdeckví

Drezúrní závody

Ve dnech 5. a 6. července 2008 jsme uspořádali drezúrní jezdecké závody - memoriál pana Jaroslava Krále. Závody se jely jako kvalifikace na mistrovství České republiky, takže konkurence byla zdatná. Oba dny zahajovaly soutěže L, následovaly S a ST, a tak bylo pořád na co se dívat. Organizace byla výborná, nálada optimistická. V sobotu bylo pod mrakem, ale příroda k nám byla shovívavá a Deštné se tentokrát na Dešťové neproměnilo. A když v neděli vysvitlo sluníčko, tak to prostě nemělo chybu.

Sbor rozhodčích pracoval ve složení: Markové Ruda a Pawlowicz z Polska a Jan Tvarůžek s ing. Otou Vondroušem za Čechy. Domácí závodnice (Kamila Kotyzová, Renata Kopecká a Eva Kotyzová) se představily ve skvělé formě a většinu soutěží, ve kterých startovaly, vyhrály nebo se umístily na předních místech. Po skvělém výkonu se podařilo splnit kvalifikaci pro mistrovství republiky také Evě Štěpanovské z Lázní Bohdaneč a Petře Steinové z Hradce Králové (dvojice musí zajet ve dvou

soutěžích úlohu minimálně na 58 %). Na drezurním obdélníku se představili jak jezdci z Brna a Prahy, tak jezdci z východočeské oblasti. Závodů byly celkově pohodové, užili jsme si dva pěkné dny.

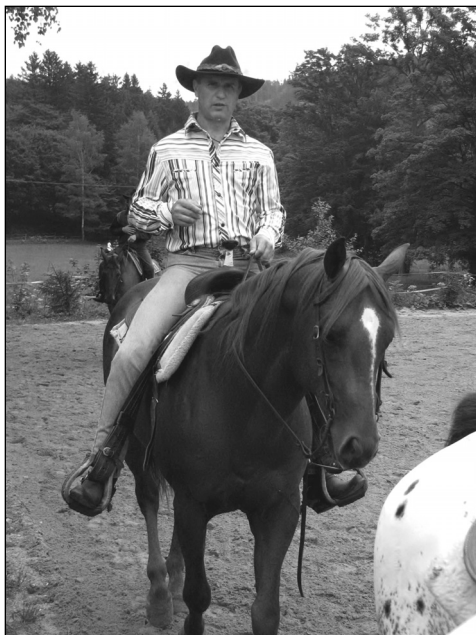
Eva Kotyzová, foto JaK

Orlické westernové dny

Příjemné počasí a přátelská atmosféra provázely letošní již 3. ročník Orlických westernových dnů, který uspořádala Turistická jízďárna Adam pana Jiřího Kotyzy v Deštném spolu s westernovou sekci WRC Pardubice. Ve dnech 12. – 13. července na pět stovek diváků zhlédlo disciplíny westernového soutěžního ježdění, a to 4 pomalé tzv. přiježděnostní a 4 rychlostní. Přestože se jednalo o začínající závodníky nebo rekreační jezdce, úroveň výkonů všech 25 soutěžních dvojic byla výborná. Mezinárodní punc akci propůjčila účast 2 jezdců z nedalekého polského ranče Panderoza. V neděli zástupci rokytnické stáje Wiyrhanea uspořádali malý trail pro děti, které si vyzkoušely překonávání překážkové dráhy v kroku. Dva zástupci zkušených závodníků – Jiří Novotný (Alexis Stinger) z Pardubic a Jiří Pácha (A Peppy Freckle) z Rokytnice na svých plemenných hřebcích divákům předvedli úlohu soutěžního reiningu (west. drezura) se všemi těžkými cviky a sklidili velký potlesk. Rychlostní disciplíny dostaly po oba dny diváky do varu. Šikovnost a odvaha mladé jezdkyň Gábině Aujeské s Dallassem z Pardubic nakonec přinesla odměnu v podobě poháru a stuhu pro Allaround championa, tedy nejúspěšnějšího jezdce celých závodů.

Myslíme, že byla založena pěkná tradice westernového soutěžení v Orlických horách a těšíme se příští rok na hojnou účast jezdců, diváků a všech příznivců koní.

Magda Rálišová, foto JaK

Lyžování

Z oddílu

Přestože mám stále pocit, že zima skončila poměrně nedávno, čas kvapí a my se ocitáme už ve druhé polovině letních prázdnin. I když by se mohlo zdát, že tento čas je pro zimní sport, jako je sjezdové lyžování, obdobím odpočinku, opak je pravdou. Sjezdaři jsou momentálně v plné fyzické přípravě, což platí i o mladých deštenských závodnících.

Tak jako každoročně i letos jsme zahájili letní přípravu, a tedy i nový roční tréninkový cyklus, jarními fyzickými testy. Ty se uskutečnily poslední květnovou sobotu v Deštném v O. h. na hřišti za hojné účasti 31 dětí. Od té doby opět probíhají společné tréninky pravidelně každé úterý a čtvrtek. V letošním roce jsme po dohodě s rodiči přistoupili ke změně ohledně místa konání tréninků. S ohledem na vysoký podíl mimodeštnských dětí v našem oddíle (Rychnov n. Kn., Dobruška, Nové Město n. Met., Náchod, Hradec Králové) jsme přesunuli tréninky do Dobrušky, aby se vyrovnala dojezdová vzdálenost pro většinu dětí. Navíc ve čtvrtek probíhá obvykle současně trénink v Dobrušce pod vedením Radky Jakoubkové pro spádovou oblast Dobrušky a trénink v Hradci Králové pod vedením Tomáše Klinského pro hradeckou spádovou oblast. Tato změna se osvědčila, neboť účast na trénincích je vyšší. Většinou se konají na dobrušském stadionu. Pokud je trénink na kolečkových bruslích, scházíme se střídavě v Libranticích, v České Skalici a v Křovicích.

Co se týká letních soustředění, zde se držíme zaběhlého schématu z minulých let, tedy dvě týdenní soustředění v průběhu prázdnin. Obě mají letos už deštěnští sjezdáři za sebou.

První se uskutečnilo ve dnech 12. - 19. 7. 2008 v Horní Malé Úpě na Pomezní boudě v Krkonoších za účasti 25 dětí pod vedením Tomáše Klinského, Lenky Hepnarové a Radky Jakoubkové. Velmi pomáhali také Lukáš Novák a Petr Hradil. Vzhledem k příjemnému prostředí s výbornou kuchyní jsme se sem letos vrátili už potřetí. Soustředění začalo tak, jak je zvykem, společným odjezdem na místo na kolech. Tento přesun absolvují především žáci a junioři, ale i někteří předžáci, a s chutí se přidává i řada tatínků. Tentokrát jsme však nevyjížděli z Dobrušky, ale ze Zlíče u České Skalice, abychom co nejvíce eliminovali jízdu po hlavních silnicích. Na programu soustředění byla především cyklistika, běh, vytrvalostní, rychlostní a silový trénink a hry. Přestože jsme pobývali na horách v 1000 m n.m., nezaskočila nás ani nepřízeň počasí, neboť jsme měli k dispozici sportovní halu s posilovnou. Velkým přínosem byla také možnost regenerace, tedy sauny a vířivky. Protože jsme se pohybovali v našich nejvyšších horách, cyklistika se odehrávala v náročném kopcovitém terénu. Často jsme využívali i cyklostezky na polské straně a na kolech jsme navštívili i polská města Kowary a Karpacz. Aby to nebyla jen samá dřina, v odpočinkovém dni jsme navštívili Pec pod Sněžkou a zdejší lanový park a bobovou dráhu, což se dětem moc líbilo. I když během tohoto týdne dostaly děti pořádně do těla, všechny to výborně zvládaly, včetně těch nejmenších, a vytvořily opět dobrou partu a přátelskou atmosféru. Soustředění bylo zakončeno opět společným odjezdem juniorů, žáků, předžáků a tatínků na kolech z Horní Malé Úpy do Zlíče (předžáci, žáci) a do Dobrušky, resp. do Hradce Králové (junioři).

Druhé soustředění proběhlo ve dnech 2. - 9. 8. 2008 v biatlonovém areálu v Letohradě. I sem se už vracíme, protože nás to tu vloni nadchlo. Zúčastnilo se 21 dětí, včetně těch nejmenších, tedy kategorie přípravy, pod vedením Tomáše Klinského a Lenky Hepnarové a za pomoci Petra Potůčka. I toto soustředění bylo zahájeno společným odjezdem předžactva, žactva a juniorů na kolech z Deštného do Letohradu. Program soustředění byl podobný jako na Pomezkách, ale navíc přibýly kolečkové brusle, na kterých se odehrávala výrazná část soustředění. V příjemném biatlonovém areálu jsme využívali jak asfaltové okruhy pro trénink na kole a kolečkových bruslích, tak pilinové okruhy, střelnici a lesní „tělocvičnu“ pro běhání, trénink koordinace, obratnosti, rychlosti a síly. Pro vytrvalostní trénink na bruslích se osvědčila vynikající 14 km

dlouhá cyklostezka mezi Letohradem a Ústím nad Orlicí. V areálu jsme pak na bruslích prováděli především nácvik slalomů mezi kužely, obratnosti, koordinace a rychlosti při sjezdech z kopce. Ve volných chvílích přicházely na řadu velmi oblíbený softbal a jízda na jednokolkách. Víťaným zpestřením v odpočinkovém dni bylo sjíždění Tiché Orlice na lodích z Letohradu do Ústí nad Orlicí.

Obě soustředění lze hodnotit jako velice zdařilá a přínosná. Vše probíhalo poměrně hladce a doufám, že i děti si odnesly jen příjemné vzpomínky.

Po návratu ze soustředění pokračují pravidelné společné tréninky a v září pak mladé deštěnské sjezdaře čekají další kontrolní fyzické testy a všechny členy lyžařského oddílu TJ Sokol Deštné v O. h. každoroční členská schůze.

Září bude obdobím, kdy mnozí naši závodníci už individuálně zahájí přípravu na sněhu. Na konec října a polovinu listopadu jsou již tradičně naplánována týdenní soustředění na ledovcích v Rakousku.

Léto je pro lyžaře především obdobím dřiny, všichni ale vědí, že pokud se budou připravovat nyní důsledně, pak vše zúročí v zimě mezi brankami.

Bohatá fotodokumentace ze všech soustředění, testů i závodů, včetně videozáznamů je k vidění na internetu na našich webových stránkách www.tjdestne.cz, které jsou neustále aktualizovány, za což patří náš velký dík Pavlu Kosinovi.

Radka Jakoubková

Fotbal

Fotbalové odpoledne opět jinak

V sobotu 28. 6. 2008 odpoledne se na místním hřišti strhla fotbalová mela.

Kdo si pamatuje loňskou premiéru sanda mače ženatí versus svobodní a smíšené mužské družstvo proti ženám, nemohl chybět. Loňské odpoledne totiž po 15 letech obnovilo tradici a letošním pokračováním tak zřejmě zahájilo tradici fotbalové taškařice. Cirkus hadr. Copak o to, utkání mezi aktivními hráči fotbalové skupiny dešenského Céčka a starou gardou, která již kopačky vyměnila za bačkory, se ještě nesl v duchu fotbalového utkání. I když hekání a funění po několika odehraných minutách na sebe nenechalo čekat, stále to mělo co do činění se sportovním utkáním.

Ovšem když za bojového pokřiku „hej, hej, my to vyhrájem“ na trávník nastoupily VOSÍČKY!? Začalo rodeo. Děvčata oděná do černo žlutých dresů s žlutými mašlemi ve vlasech předvedla (pod vedením fotbalistky Simčí) v rytmu disca nacvičenou gymnastickou sestavu. Pak už dala do hry naprosto vše. Odhodlání, fortel, ba i duši. Fair play narušil jedině fakt, že jeden místní fanoušek vlítnul na hřiště a neúnavně uplácel rozhodčího, aby se přiklonil na stranu mužů. Bylo to evidentní ovlivňování výsledku. Litý boj nakonec skončil výsledkem 5:2 pro ženy. Nutno dodat, že se jim dostalo pomoci ze strany mužských hráčů. Jako první se odhodlal Honza Prouza, zvaný Jana, další hráč Jiří Ruprecht domodeloval své tělo poprsím č. 8 a hravě diváka přesvědčil, jakého že je pohlaví. V bráně úřadovala vedle paní Evy Fabiánové naše paní starostka. Chvilí utkání při-

pomínalo spíše ragby – kam míč, tam chumel děvčat. V bráně bylo po chvíli také těsno. Už tam nebyly dvě, nýbrž tři osoby. Martin Donát uznal, že brána je na paní Evu Fabiánovou a Alenu Křížovou stále moc velká a přispěchal ženy podpořit. Většinu času sice měli čas posedět si a poklábosit, ale byly i momenty, že měli plné ruce práce.

Oba dva zápasy pískal rozhodčí Pavel Bural st. Myslím, že si také užil svoje. Mnohdy si opravdu musel lámat hlavu, na čí straně je pravda. A že se lícitovalo, co to šlo! Zápas skončil výměnou triček – pro mnohé nejpikantnější moment a basta.

Vše završil tanec do pozdních nočních hodin. O hudbu a slovo se zasloužil DJ Miloš Forman (Klikoš).

Vše důkladně zdokumentoval pan Jaroslav Karban. Občerstvení zajistili manželé Donátovi. Takže opět jedno úžasné odpoledne. Budeme se těšit příští rok opět na shledanou.

Sestava ženy:

Alena Křížová
Eva Fabiánová st.
Eva Vojtěchová
Míla Karová
Radka Cejnarová
Denisa Cejnarová
Simona Karová
Anna Karová
Lenka Hepnarová
Jana Fabiánová
Petra Pavlů
Anna Škodová
Žaneta Michalčíková
Markéta Kollárovičová
Aneta Šritrová
Radka Veselá

Sestava muži starší:

Jiří Krivčík
Martin Donát
Martin Struhař st.
Martin Štěp
Martin Veselý
Michal Veselý
Pavel Bural ml.
Jan Pásler
Tibor Kara
Jiří Ruprecht
Petr Cejnar
Jarda Karban
Miloš Ziman
Pepa Hepnar
Honza Holoubek
Dan Fidler

Sestava muži mladší:

Martin Struhař
Marek Zatloukal
Lukáš Zatloukal
Lukáš Veselý
Ondra Pásler
Kuba Holoubek
Honza Prouza
Petr Prouza
Jakub Pecha
Honza Hepnar
René Netík
Aleš Volf
Honza Hofman

Zdravotnice:

Iva Páslerová
Eliška Kollárovičová

JP

Horolezectví

Cesta do Nepálu aneb z central Europe za hranice všedních dní

Den sedmáctý 16. 10. 2007

Budíček je stanoven na šestou. Zabalíme věci do bágů, provedeme osobní hygienu a naposledy navštěvujeme ovocný bar. V půl osmé sedíme dle domluvy v recepci hotelu a čekáme na taxi. Bohužel nejede a tak recepční shání jiné. Těsně před devátou vyrážíme. Tankování, snídaně řidiče, oprava rezervního kola (bude se hodit), další malé zdržení asi půl hodiny. Od rána hustě prší, proto možná potkáváme tolik bouraček, celkem patnáct. V kolonách nabíráme další hodinu zpoždění, přitom stihneme vyměnit rezervu. V půl šesté jsme konečně před hotelem v Kathmandu. Hned po vyložení batohů z auta odcházíme do restaurace u Tibeťana. Vůbec se nešetříme, dáváme si steak, řízek a další dobroty. Pijeme pivo a rum. Plánovaně se setkáváme s partou vedenou naším kamarádem Milanem Mazánkem, kteří mají namířeno do základního tábora Mount Everestu. Skvělá zábava s velkým množstvím piva a rumu končí po půlnoci, tedy pro některé. Na pokoje se dostáváme v brzkých ranních hodinách, tedy asi.

Den osmnáctý 17. 10. 2007

Vstáváme dlouho, sprcha, snídaně, žádný spěch. Pavel se Štěpánem odcházejí vyjednávat do agentury zajišťující nám nosiče, vrácení části peněz. Ostatní mezi tím nakupují dárky pro své blízké. Zejména obchod s noži je pro nás velkým magnetem, domlouváme se na ceně a kupujeme několik z nich. Další plán pro dnešní den je odjezd do národního parku Chitwan na safari. To je částečně kompenzace od agentury. Ve čtrnáct hodin stojí před hotelem taxi, kterým odjíždíme. Po zhruba čtyřech hodinách jízdy dorážíme do hotelu. Vítá nás průvodce a hned organizuje večeři. Domlouváme s ním podrobnosti zítřejšího programu a k němu dostáváme výklad o tom, jak máme být ustrojeni na zítřejší návštěvu džungle. Ve dvacet hodin navštěvujeme vystoupení místního tanečního souboru, který předvádí sérii typických lidových tanců. Vystoupení je úžasné. Roman si bere slova průvodce k srdci a odchází shánět oblečení. Hotel je skvělý se sprchou a s moskytiéry v oknech. Po Romanově návratu jdeme spát. Ráno je totiž budíček v šest třicet.

Den devatenáctý 18. 10. 2007

Hoteloví zaměstnanci nás budí už v šest hodin. Skvělá snídaně je připravena na půl sedmou. Roman nás ohromuje skvěle padnoucím oblečením do džungle, přesně podle pokynů průvodce. Po dvaceti minutách chůze stojíme na břehu řeky. Nasedáme do lodi vytesané z jednoho kmene. Při odražení od břehu vidíme prvního krokodýla, vzhledem k tomu, jak je loď vratká, moc klidní nejsme. V průběhu plav-

by Roman několikrát usne. Podle toho, na kterou stranu mu padá hlava, nakloní se i loď. Roma-
na všichni hlídáme, a tak plavba překvapivě nepřinese žádná další dramata. Po hodině plavby
po proudu řeky vystupujeme z lodi a po posledním školení od průvodce vstupujeme do nefalšova-
né džungle. Cestou žádná velká zvířata nepotkáváme, pouze se do nás zakousne několik pijavic.
Po hodině a půl chůze stojíme naproti přístavišti. Chvilí čekáme na loď převážející na druhý břeh. I tato
plavba dopadne dobře, i když uprostřed řeky najíždíme na mělčinu a musíme loď tlačit. Těsně před
zakotvením projíždíme kolem velkého krokodýla a fotíme ho. Sedáme si pod slunečníky a dáváme
si zasloužené pivo. Náš průvodce přichází s nabídkou koupání se slony. Bezvadně si to užíváme.
Zjišťujeme, že slon je neuvěřitelně mrštné zvíře. Úplně jsme zapomněli, že v řece jsou krokodýli.
Průvodce nás ujistil, že v proudu se nezdržují a slonů se bojí. Vracíme se rychle zpátky do hotelu na
oběd, protože na čtrnáctou hodinu je domluvená projížďka na slonech. Dvě hodiny pozorujeme svět
z jejich hřbetu. Pohled je to pěkný, obdivujeme lehkost, s jakou sloni nacházejí cestu obtížným
bahnitým terénem. Zejména „osahání“ místa chobotem, kam slon došlápně, je neuvěřitelná.
V džungli vidíme opice, prase bradavičnaté a několik dalších divokých zvířat. Po dvou hodinách
slézáme otlučením jako píšťalky, přece jenom posez není tak pohodlný, jak na první pohled vypa-
dá, ale rozhodně to stálo za to. Večeříme na břehu řeky a sledujeme natáčení místní reklamy
a hlavně romantický západ slunce nad řekou. Poté ještě odcházíme kupovat suvenýry. Nákup byl
úspěšný, vracíme se obtěžkáni několika vyřezávanými dřevěnými slony a dalšími podobnými věcmi.
Spát odcházíme v půl jedenácté.

Den dvacátý 19. 10. 2007

Budiček je tentokrát v 5:45 h, následu-
je rychlá snídaně a ihned potom nasedá-
me do auta a odjíždíme směr Kathman-
du. Řidič jede jako závodník, dostává ze
svého vozu maximum. V půl dvanácté
stojíme před hotelem. Poobědváme z
vlastních zásob. Na třináctou hodinu
domlouváme návštěvu místa, kde hin-
duisté páli své mrtvé. Odjíždíme taxíky,
za které po debatě platíme pouze dvě stě
rupií. Máme štěstí, vidíme několik hranic
v různém stupni žehu. Zápach spálené-
ho lidského masa není nic příjemného.
Pozorujeme říčku, ve které plavou části
oblečení, různých zbytků a dalšího smetí.
Dohořelou hranici totiž nametají právě do
říčky. S úžasem sledujeme koupající se
děti sto metrů po proudu. Procházíme
celým areálem, pozorujeme svaté muže
a snažíme se vyhybat kontaktu se všu-
dypřítomnými opicemi. Návštěva tohoto
místa v nás zanechává nezapomenutel-

né zážitky, které zaznamenáváme našimi fotoaparáty. Za dvě stě rupií se vracíme zpět, i když taxikář s cenou příliš nesouhlasí. Dnes zbývá domluvit ještě pár technických věcí ohledně zítřejšího odletu, protože naše bágly nemají pouze dvacet kilo, ale více. Pavel navrhuje poslat část věcí nákladním letadlem. Zítra se ukáže toto rozhodnutí jako naprosto správný krok. Pavel se Štěpánem odchází prodat některé věci. Částečně se to daří. Pak odcházíme na poslední večeři do restaurace u Tibeťana. Cestou zpět navštěvujeme několik obchodů se starožitnostmi. Štěpán kupuje několik masek a různých dalších starých dřevěných předmětů. Ani ostatní neodchází s prázdnou. O půl jedenácté uléháme po náročném dni do postelí.

Den dvacátý první 20. 10. 2007

Vstáváme brzo, dobaluje poslední věci a snídáme z vlastních zásob. Zbytek potravin i dalších věcí rozdáváme uklízečkám v hotelu. Také se vážíme. Úbytek na váze je od tří do osmi kilogramů. Následují poslední drobné nákupy a utracení zbytku rupií. V poledne odjíždíme na letiště. Při vážení bagáže s povděkem vzpomínáme na včerejší rozhodnutí o poslání části věcí nákladním letadlem. Důrazně nás upozorňují, že v případě nadváhy našich zavazadel budou nekompromisně požadovat vysoký poplatek.

Po zvážení a Romanovým mírným podepřením váhy procházíme s naprosto přesně povolenou váhou. Při odbavení procházíme důkladnou kontrolou osobních zavazadel. Roman testuje bdělost místních policistů, ale ti jsou ve střehu a zabavují mu jeho kapesní nůž. Pak už jen čekáme na odlet v letištní restauraci. V šestnáct hodin opouštíme Nepál a míříme do hlavního města Bangladéše Dháky. Po hodině a čtvrt tam bezpečně přistáváme. Snažíme se získat palubní vstupenky, abychom si mohli ve free shopech koupit něco k jídlu a pití. Několikrát jsme odmitnuti a navíc nastává další problém, protože Štěpánovi odtrhli omylem část letenky v Kathmandu na let z Dháky do Londýna. Pavel vše vyřeší za dvacet dolarů. Letadlo má zpoždění, a tak na náklady letecké společnosti večeříme v jedné z restaurací. Při hraní karet a pití piva dochází k problému s muslimskou obsluhou restaurace. Raději odcházíme, ale Pavel jim otevřeně říká, co si o nich myslí. Abychom si zkrátili čas při čekání na zpožděné letadlo, hrajeme v letištní hale karty. Celkem odehrajeme čtyřicet šest her. Vítězem se stává Pavel, Roman je šestý.

Den dvacátý druhý 21. 10. 2007

V půl čtvrté ráno odlétáme do Londýna s mezipřistáním v Dubaji. Dohromady bude let trvat čtrnáct hodin. Je dlouhý a klidný. V Dubaji při mezipřistání jdeme na procházku po letištní hale, na více nám nezbyvá čas. Všude je neuvěřitelný luxus. Při kontrole u vstupu do haly se musíme i zouvat. Trochu protažení a znovu nastupujeme do letadla a kupodivu přesně startujeme směr Londýn. Přistáváme v úplně pohodě na letišti Heathrow. Kupujeme si několik piv a po dlouhé době slyšíme skoro mateřský jazyk. Obsluhuje nás totiž slovenská servírka. Nasedáme do letadla českých aerolinií a nabíráme kurz Praha. Pěkná česká děvčata (letušky) nám zpřijemňují let. Sedáme si do předposlední řady a vypijeme všechno pivo v letadle. Gábo při hledání českých korun nachází nůžky. Výborně, projel s nimi několik tisíc kilometrů, prošel přes několik bezpečnostních kontrol a nikdo si ničeho nevšiml. Deset minut před osmáctou hodinou dosedáme na letištní plochu v Praze Ruzyni. Počkáme na bagáž a vycházíme ven z letiště. Tam nás čeká „bomba“. Stojí tam autobus značky Chavdar. Za oknem je velká cedule s nápisem Rozběřice-Katmand CK CENTRAL EUROPE TOUR. Naši kamarádi pro nás přichystali samé lahůdky, jako například teplý chléb,

uzené maso, cibuli, okurky a točené pivo. Kolem desáté večer jsme v Rozběřicích a po rozloučení se rozjíždíme a rozcházíme domů.

Co napsat na závěr. Prožité tři týdny, pokud mohu mluvit za sebe, byly jedny z nejintenzivnějších v mém životě. Doufám, že s partou lidí, se kterou jsem navštívil tento krásný kus naší matičky země, nebude na dlouhou dobu naším posledním výletem za hranice všedních dnů. Těším se na další podobné dny strávené někde v horách libovolné země či horstva v Evropě nebo jinde ve světě.

Petr Pražák, foto Roman Balada

Deštník – zpravodaj obce Deštné v O. h.

Registrován Ministerstvem kultury ČR pod reg. č. MK ČR 11921

Vychází 6x ročně, náklad jednoho vydání je 320 kusů.

Uzávěrka tohoto vydání byla 26. července, uzávěrka dalšího čísla je 26. září 2008.

Otištěné příspěvky mohou být stanoviskem autora a nemusí vyjadřovat postoje vydavatele!

Redakční rada: Jaroslav Karban (JaK), Hana Pavlíčková,

Jana Prouzová (JP), Lenka Zábranská (LZ).

Adresa: Obecní úřad, 517 91 Deštné v Orl. horách č. 61

tel.: 494 663 193, fax: 494 663 187

e-mail: obec.destne@onet.cz

KAČENČINO LOUČENÍ S LÉTEM

**Koná se dne 6. 9. 2008
od 13 hodin u penzionu KRISTÝNA**

v Deštném v Orlických horách - Jedlové
(možnost využití autobusového spoje)

Program:

- Pohádkový les pro děti (vstup od 13 do 16 hodin)
- Předání vlády Rampušákoví (v 15 hodin)
- Prodej výroční turistické známky
- „Kačenčino loučení s létem“
- Hry, soutěže, kouzelník, koně
- Živá hudba - ERRORI Opočno
(celé odpoledne i večer)
- Grilování, občerstvení

Pořádá Obec Deštná v Orlických horách
ve spolupráci se SHPDŠ při ZŠ v Deštném v Orlických horách
za podpory Kralovhradeckého kraje a dalších sponzorů

ČESKÝ ROZHLAS
HRADECKÝ KRAJ
90,5 FM • 95,3 FM • 96,5 FM

Vstupné 30 Kč